

ลิขิตสวรรค์ คืนวันแห่งรัก

อภิศงา

ทดลองอ่าน

หากเป็นพรหมลิขิตที่ฟ้ากำหนดให้พบเจอ ฉันจะขอรักเธอหมดหัวใจ

บทนำ

เมื่อปิ่นสีทองถูกปักลงบนผมที่เกล้ามวย หญิงสาวที่นั่งขัดสมาธิอยู่บน
เตียงนอนก็อุทานออกมาเบาๆ อย่างชื่นชม

“ว้าว สวยจังเลยคะพี่เพลิน”

เพลินตาหันหน้ามายิ้มให้น้องสาว ดวงหน้าที่ถูกแต่งแต้มสีส้ม รวมถึง
ชุดไทยบรมพิมานสีงาช้างที่สวมใส่ทำให้เธองามสง่าสมกับเป็นเจ้าของ สีหน้า
เปี่ยมสุขจนแพรวาผู้เป็นน้องยิ้มกลับให้อย่างมีความสุขไม่แพ้กัน

แพรวารอให้ช่างแต่งหน้าออกไปก่อน แล้วจึงลุกจากเตียงนอนไปยืน
ใกล้ๆ มองใบหน้าที่นวลเนียนสวยสมเป็นที่เจ้าสาว ผ่านพ้นวันนี้ไปที่สาว
ของเธอก็จะเปลี่ยนสถานะจากนางสาวเป็นนางแล้ว

“ตื่นแต่เช้าไหมคะ จะได้เป็นเจ้าสาวแล้ว”

เพลินตาหันหน้ามาสบตาแป่วที่จ้องมาทางกระจก แล้วก็ยิ้ม

“ตื่นแต่เช้า นอนไม่ค่อยหลับเลย” เพลินตาตอบตามความจริง อากา
แบบนี้เจ้าสาวทุกคนน่าจะเป็นกัน “ว่าแต่แพรวเออะ เมื่อวานกว่าจะกลับถึงบ้าน
ก็เย็นแล้ว กว่าจะได้นอนอีกล่ะ นอนพอหรือเปล่า” เพลินตาถามแพรวาบ้าง
เมื่อวานกว่าที่น้องสาวจะเดินทางมาถึงก็เย็นย่ำใกล้ค่ำแล้ว ได้คุยกันไม่กี่ประโยค

และแวะเข้ามาดูชุดพิธีหมั้นกับชุดแต่งงานได้แหวบเดียว เพลินตาก็ต้องรีบเข้า
นอนเพื่อตื่นแต่เช้า

“ไม่ต้องห่วงห่วงหรอกค่ะ แพรนอนดึกตื่นเช้าประจำ ชินแล้วล่ะ” แพรวาท
ตอบและถอยกลับไปนั่งบนเตียงนอนของพี่สาว สาเหตุของการนอนดึกของเธอ
มีทั้งเอางานกลับมาทำจนดึกตื่น บางวันก็ดูทีวี ดูหนังที่เข้ามา หรือไม่ก็อ่าน
หนังสือไปเรื่อยเรื่อยตามประสาสาวโสด

เพลินตาถูกจากเก้าอี้ย้ายมานั่งข้างแพรวาทและเป็นฝ่ายพิศมองดู
น้องสาวบ้าง แพรวาทในวัยใกล้เบญจเพส ใบหน้าหลังตื่นนอนไม่มีเครื่องสำอาง
ดูหมัดจืด จมูกกลมมนแก้มใสอิมเอิบ แหวต่ายคงมีความซุกซนแบบเด็กๆ อยู่
แต่ก็มีแอบซ่อนแหวหวานไว้ด้วย เธอลุ่มพมของน้องสาวอย่างรักใคร่

“นี่...อย่าเอาแต่บ้งงานล่ะฮู้ไหม เดี่ยวจะเป็นแบบพี่” เพลินตาเตือน
โดยการเปรียบเทียบกับตัวเอง แพรวาทรู้ว่าพี่สาวเธอบ้งงานขนาดไหน สมัย
เรียนก็บ้งเรียนเป็นบ้งเป็นหลัก พอทำงานแล้ว ทุกลมหายใจเข้าออกก็มีแต่งาน
งานและงาน และเธอก็ไม่ผิดไปจากพี่สาวเลย

แต่แล้วคำเตือนของเพลินตาทำให้แพรวาทเอะใจขึ้นมา

“พี่พูดอะไรแปลกๆ หมายความว่ายังไงคะ” แพรวาทหันตัวมาหาพี่สาว
พร้อมกับตั้งคำถาม

“ก็อย่างที่พี่บอกนั่นแหละ พี่นะเอาแต่บ้งทำงาน ใครจะเป็นยังไงพี่ก็ไม่
ค่อยสนใจ พอเงยหน้าขึ้นมาอีกทีอายุก็จะสามสิบแล้ว ชีวิตโสดของพี่หมดไป
กับงาน ถ้าไม่นับที่ไปป्लीมคารานัก์ร้อง พี่ก็แทบจะไม่ได้สัมผัสความรู้สึกที่เป็น
ฝ่ายเริ่มต้นรักใคร่สักคนอย่างจริงจัง แบบหายใจเข้าก็เฮ้อ...เธอ”

“หายใจออกก็เฮ้อ...เธอ” แพรวาทต่อให้ เพลินตาถึงกับหัวเราะคิกคัก

“ใช่แล้ว แบบนั่นแหละ รักหวานแหววที่ทำให้ชีวิตสดชื่น”

“แล้วพี่ไม่ได้รักพี่ชายหรือ” แพร่ถามถึงว่าที่พี่ชาย เพลินตาระบายยิ้ม
อ่อนโยน

“รักสิ แต่เป็นแบบค่อยๆ รัก เรียบๆ ง่ายๆ เขาเป็นฝ่ายทุ่มเททุกอย่าง
ให้พี่จนพี่คิดว่าพี่คงเหมาะกับคนแบบเขาอย่างที่ผู้ใหญ่มองเห็น พี่คงหยุดอยู่ที่
พี่ชายตรงนี้นี่แหละ แต่ตามความรู้สึกพี่จริงๆ เลยนะ พี่คิดว่าคนเราควรจะได้
รักใครสักคนอย่างหมดหัวใจ หรือรักตั้งแต่แรกเห็นบ้างสักครั้ง มันคงเป็น
ความรู้สึกที่ตินะ แพร่ว่าใหม่” เพลินตาหันมาขอความเห็น

“ไม่รู้สิคะ แพร่ก็ไม่เคยเป็นแบบนี้” แพร่ตอบ เธอเองปกติแล้วก็ได้
แต่ปลื้มตารานักร้องต่างประเทศ ประเภทหล่อลากดิน เยื้องกายราวเทพบุตร
ยิ้มหวาน ตาคม เห็นแล้วกรี๊ดสลบ หรืออย่างดีที่สุดก็แค่แอบปลื้มรุ่นพี่ที่คณะ
เรียนจบแล้วก็เลิกปลื้มไป ไม่เคยเฉียดใกล้ความรักที่ทุ่มเทให้ได้อย่างจริงจัง
หมดหัวใจเลยสักครั้ง

“พี่ถึงบอกไงว่าอย่าเอาแต่ทำงาน ต้องรู้จักเงยหน้ามองคนรอบข้าง
บ้าง แพร่ยังมีโอกาสที่จะเลือกรักใครที่แพร่รู้สึกว่าใช่จริงๆ โดยไม่ต้องมีใครมา
เป็นแม่สื่อให้”

“หมายถึงแม่นะหรือคะ” แพร่ถาม เพลินตาพยักหน้ารับ

“แม่นะห่วงเราสองคนจะตายไป กลัวว่าแก่ตัวไปจะไม่มีใครดูแล ถ้า
แพร่ไม่เชื่อพี่นะ ระวังไว้เถอะ พอแพร่อายุใกล้ๆ สามสิบ แม่ก็จะโทรไปหาแพร่
แล้วถามว่า แพร่...เมื่อไหร่จะกลับบ้านล่ะลูก .แม่มีคนๆ หนึ่งอยากแนะนำ
ให้แพร่รู้จัก...แน่นอนเลย แล้วแม่ก็คงไม่บังเอิญพาคนที่แพร่ชอบมาให้
รู้จักหรอกจริงไหม”

“จริงค่ะ ร็อบบี้ วิลเลียมอยู่ตั้งอังกฤษ แม่คงไม่เจอเขาง่ายๆ หรือคะ”
แพร่ถามพยักหน้าแรงๆ พุดถึงนักร้องคนโปรด เพลินตาหัวเราะซ้ำ

“ทำเป็นพูดเล่นไปเถอะ” เพลินตาโอบไหล่แพรวา “บางคนอาจจะคิดว่าถ้ารักใครคนนั้นอย่างทุ่มเทลงไปได้เต็มที่แต่ไม่ได้แต่งงานกันจะรักไปให้เสียเวลาทำไม แต่พี่ไม่คิดอย่างนั้นนะ พี่คิดว่าช่วงชีวิตหนึ่งก็น่าจะได้อยู่สักคนสักคนให้สุดหัวใจของเราสักครั้ง แม้สุดท้ายเขาอาจจะไม่ได้แต่งงานกับเราก็ตาม มันก็จะเป็นความรู้สึกดีๆ ที่ติดตัวเราไปจนวันตาย” เพลินตาหันมามหาแพรวา ขณะที่คนเป็นน้องนั่งมองพี่สาวตาแป๋ว

“พี่จะบอกอะไรแพรวอย่างหนึ่งนะ อะไรที่ทำแล้วมีความสุข อย่าลืงเลที่จะทำนะแพรว ชีวิตคนเราทั้งชีวิตก็คงมีแค่ช่วงนี้เท่านั้นแหละมั้งที่จะทำอะไรตามใจตัวเองได้เต็มที่ ขณะที่เรายังหนุ่มยังสาว ยังมีแรง มีกำลังที่จะทำ ไม่ต้องห่วงเรื่องอะไรมากมาย พี่อยากให้แพรวได้เจอคนดีๆ คนที่แพรวรัก แล้วตัดดวงช่วงเวลาดีๆ นั้นให้เต็มที่ ความรักคือความสุขที่มนุษย์เราต้องการ” เพลินตาสอนยาวเหยียด ย้ำเตือนเรื่องความรักราวกับจะให้แพรวาจดจำไว้ให้แม่น

“ค่า แพรวจะจำไว้” แพรวารับคำแล้วกอดพี่สาวหลวมๆ เพราะกลัวจะหลุด จะยับ เพลินตาโอบน้องสาวตบก่อนที่จะผลัดอกเบาๆ เร่งให้ไปแต่งตัว เหลือเวลาอีกไม่มากพิธีหมั้นก็จะเริ่มขึ้นแล้ว

แพรวาลุกจากจากเตียงนอนเดินไปที่ประตูอย่างว่าง่าย เธอหันหลังกลับไปมองพี่สาวซึ่งลุกกลับไปยืนที่หน้ากระจก จัดแต่งชุดและทรงผมให้เรียบร้อยอีกครั้ง

พี่สาวของเธอกำลังจะได้แต่งงานกับคนที่รัก แม้จะเป็นความรักที่เรียบง่ายดำเนินไปตามครรลองของมัน แต่มันก็คือความรักที่พี่สาวของเธอได้พบแล้วในชีวิตนี้

แต่สำหรับแพรวา เธอเองก็ไม่ว่า ชีวิตนี้เธอจะมีโอกาสได้เจอใครสักคนที่เธอจะรักได้หมดหัวใจบ้างหรือเปล่า?

บทที่ 1

พรหมลิขิต?

สภาพการจราจรในกรุงเทพฯยังคงจอแจติดขัดอย่างทุก ๆ วัน โดยเฉพาะในช่วงเวลาเลิกงาน ทุกย่างก้าวของหนุ่มสาววัยทำงานเดินออกจากบริษัทตามจุดหมายของตัวเอง บางคนกลับบ้าน บางคนไปสังสรรค์ต่อ หญิงสาวตัวเล็กในเมืองใหญ่อย่างแพรวาก็เป็นคนหนึ่ง que เดินออกจากบริษัทเพื่อเดินทางกลับที่พักของเธอ

แพรวาพาตัวเองและรถยนต์ญี่ปุ่นคันเล็กที่ซื้อมาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเธอเองกลับที่พัก ซึ่งเป็นคอนโดฯมีเนียมที่ตั้งอยู่ใกล้ที่ทำงาน ถึงคอนโดฯก็ลงจากรถหอบหิ้วสัมภาระเข้าลิฟต์ไปแล้วกดชั้นห้า เป็นปกติอย่างทุกวันและทำเป็นประจำมาตลอดสามปีที่พักอยู่ที่นี่ จนเธอคิดว่าถ้าหลับตาอดลิฟต์ก็定会กดถูก

เมื่อเข้าห้องพักก็นั่งพักเหนื่อยดื่ม่น้ำ เปิดวิทยุให้มีเสียงเป็นเพื่อน พอเริ่มหิวก็ลงไปหาข้าวกินที่ร้านอาหารใกล้ๆ คอนโดฯ จากนั้นก็อาจจะแวะแผงหนังสือดูว่ามีอะไรน่าอ่านบ้าง หรืออาจจะเดินเลยไปซื้อของในมินิมาร์ท เสริจถูระแล้วก็กลับห้อง ชีวิตประจำวันของแพรวาเป็นแบบนี้ ทำงาน กลับบ้าน ทำทุกอย่างคนเดียว ใช้ชีวิตโสดไปวันๆ ไม่เคยรู้สึกเบื่อไม่เคยรู้สึกเหงา ที่ไม่รู้สึ

อาจเป็นเพราะว่าชินจนตีสนิทเป็นเพื่อนกับความเหงาไปแล้ว

แต่วันนี้ตุ้ม เพื่อนรักของแพรวาบอกว่าจะแวะมาค้างด้วย ตุ้มเป็นคน
คุยเก่ง อย่างน้อยคืนนี้ห้องของเธอก็คงไม่เงียบเหงาเกินไปนัก

กว่าตุ้มจะมาถึงที่ห้องของแพรวาก็ปาเข้าไปเกือบสี่ทุ่มแล้ว เพื่อนรัก
มาถึงในสภาพที่ไม่ต่างกับไปออกรบมา ผมขอยืมสินน้ำตาอ่อนขี้ขี้งราวกับไม่
เจอหิวมาทั้งวัน ไบหน้ารูปไปมันเยี่ยม ตุ้มซึ่งมีรูปร่างผอมเพียวตรงข้ามกับชื่อ
เล่นอยู่ในชุดยีนทะมัดทะแมงดูสมบุกสมบันคาดเดาได้ว่าวันนี้คงลุยไปหลายที่
แน่ๆ มาถึงก็ปนกระปอดกระแปดเรื่องงานที่ไปทำมา อาชีพนักข่าวสายบันเทิง
ของสถานีโทรทัศน์แห่งนี้ทำให้ต้องเจอดารามากมาย แต่ดาราก็ไม่ใช่ว่าจะ
นิสัยดีถูกใจเธอไปเสียทุกคน

“ฉันไปรอดตั้งแต่ห้าโมงเย็น คุณเธอก็ส่งผู้จัดการมาบอกว่าเดี๋ยวจะ
ออกมา ไร่เราก็รอไปสิ รอหรือรอ...สุดท้ายก็ไม่ออกมา แอบหนีกลับทางหลัง
สตูดิโอเฉยเลย ฉันกับตากล้องเลยต้องกลับสถานีมือเปล่า เสียเที่ยวซะมัดเลย”
ตุ้มบ่นถึงดาราสาวที่เธอไปเฝ้ามาสามชั่วโมงก่อนจะมาที่นี่ แพรวาฟังไปก็ยิ้มไป
ไม่ขัดจังหวะปล่อยให้ระบายให้หน้าใจ ฟังเพื่อนเล่าถึงคนดังคนนั้นคนนี้ก็เพลินดี
เหมือนกัน

หลังจากที่ตุ้มพักเหนื่อย อาบน้ำอาบท่าเสร็จเรียบร้อยแล้วเธอก็คว้า
วีโมทเดินไปนั่งที่โซฟาจตุรัสกับรายการทีวี เสียงรายการทอล์คโชว์ดังลอด
ออกมาจากกล่องสี่เหลี่ยมที่สาวผมสั้นไปนั่งเฝ้าดูอยู่ โดยเจ้าของห้องตัวจริง
กลับไปนั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าวหันหลังให้โทรทัศน์ตั้งอกตั้งใจอยู่กับหนังสือปกแข็ง
เล่มหนา

เสียงพิธีกรหญิงปากอิมกำลังพูดเจ็ยแจ้วเสียงแจ้ว วันนี้แขกรับเชิญ
เป็นวงดนตรีที่ดังที่สุดในขณะนี้

“ยังคง เรายังไม่หมดแค่นี้ ยังมีเรื่องสำคัญที่เกี่ยวกับหัวใจของหนุ่มๆ ที่สาวๆ ฝากถามสี่หนุ่มวงชายน์มาด้วย ไม่ถามไม่ได้มีเคื่องกันแน่ๆ สาวๆ ทั่วประเทศเตรียมตัวรอฟังกันได้หลังโฆษณาหนุ่มๆ มีคำตอบให้แน่นอนค่ะ”

เสียงปรบมือ เสียงกรี๊ดของบรรดาผู้ชมในห้องส่งดังขึ้นหลังจากพิธีกรหญิงพูดจบลง จากนั้นเสียงโฆษณาสินค้าต่างๆ ก็เข้ามาแทนที่

“ตุ้ม เบาเสียงหน่อยสิ” แพรวาทอกโดยที่ไม่ได้หันหน้ามา ยังคงก้มหน้าก้มตาอยู่กับหนังสือ ตุ้มหยิบรีโมทขึ้นมากดปุ่ม MUTE เห็นเพื่อนสนใจกับอะไรบางอย่างก็ดูจากที่นั่งเดินไปนั่งที่เก้าอี้ข้างๆ

“ดูอะไรอยู่นะ” ตุ้มชะโงกหน้ามาดูใกล้ๆ เห็นหนังสือที่เพื่อนดูอยู่เป็นภาพนักเขียนชายหัวเกรียนเต็มพริบไปทั้งหน้า “อ้อ...หนังสือรุ่นนี้ ดูไปทำไม จะหาที่อยู่ใครหรือ”

“เปล่าหรือก” แพรวาทตอบเสียงเนิบๆ พร้อมกับพลิกไปอีกหน้า “ฉันแค่เปิดๆ ดู เผื่อจะเจอผู้ชายดีๆ สักคน”

“เหวอ!” ตุ้มร้องเสียงหลงผะไปด้านหลังแทบตกเก้าอี้ แพรวาทเหลือบมองเห็นหน้าตาตื่นตกใจระคนพิศวงของตุ้มก็ทำหน้าสงสัย ถามทั้งๆ ที่ยังก้มหน้าอยู่กับหนังสือ

“ทำไม ฉันพูดอะไรผิดหรือ”

“ผิดสิยะ! ผิดปกติมากๆ ด้วย ไม่น่าเชื่อว่าแกจะหาผู้ชาย ฉันไม่เคยเห็นแกปลื้มผู้ชายคนไหนนอกจากคุณริออบบี้ วิลเลียม ธน อิงแลนด์ วันๆ ฉันไม่เห็นแกสนใจใครเลย ถ้าเป็นฉันก็ว่าไปอย่าง” ตุ้มสวนทันควัน นั้นทำให้แพรวาทเงยหน้าจากบรรดาหัวเหม่งในหนังสือขึ้นมายิ้มกับตุ้มได้ ที่ตุ้มพูดมาเป็นความจริงทั้งหมด ยิ่งประโยคสุดท้ายก็ยิ่งใช่ เพราะถึงจะงานยุ่งมากแค่ไหน แต่ชีวิตของตุ้มไม่เคยโดดเดี่ยวเวทไรคนข้างกายเลย เห็นหัวๆ ลุๆ อย่างนี้ก็เถอะ

พรราวเสน่ห์ใซ้ย้อย มีแฟนเป็นตัวเป็นตนอยู่หลายคน แต่ล่าสุดไสตสนิทเพราะ
แฟนกับกิ๊กมาเจอะกัน เมื่อเลือกไม่ได้ก็เลยเลิกทั้งคู

“ฉันแค่เปิดดูเผื่อว่าจะมีใครที่ฉันไม่เคยมองเห็น แล้วสักวันอาจจะ
บังเอิญมาเป็นคนรักของฉัน”

“แล้วทำไมแกต้องหาคนรักด้วยล่ะ ฉันเห็นแกไปรดปรานชีวิตไสต
อย่างนี้จะตายไป” ตุ่มยังสงสัยไม่เลิก

“ก็พี่สาวฉันบอกมา...” แพรวาเกริ่นขึ้นมาก มาไม่ต้องรอให้ตุ้มถามต่อเธอ
ก็เล่าเรื่องที่คุยกับเพลินตามาให้ฟังอย่างละเอียด ขณะที่ตุ้มฟังก็พยักหน้า
รับอือๆ เข้าใจทุกอย่าง อย่างคนที่เข้าใจอะไรได้ง่ายๆ

“อย่างพี่เพลินพูดก็ถูกนะ มีเหตุผล แล้วฉันก็คิดว่าแกควรจะ
สัมผัสกับความรักรักอันสุดแสนพิสุทธิ์สักครั้ง ชีวิตแกจะสดใสเดอรกว่านี้
เยอะ” ตุ่มเห็นด้วยกับเพลินตาแล้วยังพูดจาสำบัดสำนวนจนทำให้แพรว
หัวเราะออกมาได้ “แต่แกคิดจะมาหารักแท้ของแกในหนังสือรุ่นเนี่ยนะ” ตุ่ม
ถามต่อ แถมกระดกหนังสือรุ่นตรงหน้าด้วย

“ก็บอกแล้วไงว่าแค่เปิดๆ ดู” แพรวาทอบแล้วก็พลิกไปอีกหน้า คราวนี้
เจอเพื่อนผู้หญิงก็เลยเปิดผ่าน เพราะยังไม่ได้เปลี่ยนใจไปชอบผู้หญิงด้วยกัน

“ดูไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก นี่ผ่านมาตั้งหลายปี แต่ละคนก็เปลี่ยนไป
กันหมดแล้ว นี่ๆ คนนี้ฉันเจอล่าสุดจุงลูกอยู่สองคน ส่วนคนนี้ดาวเด่นห้องแปด
เคยเห็นควงแฟนอยู่แถวสยาม อ้อ...แต่แฟนเป็นผู้ชายนะ” ตุ่มจิ้มไปที่รูปถ่าย
แล้วสาธยายความเปลี่ยนแปลง แพรวาได้ยิบว่าสุดหล่อห้องแปดนิยมไม้ป่า
เดียวกันก็จ้องดูรูปอีกครั้ง

“จริงหรือเนี่ย ไม่น่าเลย” แพรวาบ่นเสียดาย แต่ก็ยังไม่ลดละ ยังคง
พลิกเปิดต่อไปยังห้องเก้า

“ที่จริงแกก็เป็นเลขาฯ ต้องตามเจ้านายไปโน่นไปนี่บ่อยๆ ได้เจอคน เยอะแยะไม่เจอคนดีๆ เข้าตาบ้างเหวอ หรือคนที่ดูดีมากๆ จนแกบึ้งนะ ไม่เจอ บ้างเหวอ” ตุ่มเท้าคางถาม แพรววาสายหน้า

“ไม่เลย ฉันเฉยๆ ไปหมดกับทุกคน”

“ถ้าอย่างนั้นก็เลิกดูเถอะ” ตุ่มดึงหนังสือรุ่นมาแล้วปิดลง “ฉันว่ามัน ไม่ได้อยู่ที่แกไม่ได้เจอใครหรอก แต่มันอยู่ที่แกไม่สนใจใครมากกว่า” ตุ่ม วิเคราะห์ แพรววาเองก็ซักจะคล้อยตามไปเหมือนกัน

“เฮ้อ...แล้วจะทำยังไงดีล่ะ” แพรววาบ่นออกมาดังๆ

“แกก็ไม่ได้รีบร้อนอะไรนี่ไซ้ใหม่ อีกตั้งหลายปีกว่าจะสามสิบ ของ อย่างนี้ต้องรอให้พรหมลิขิตและโชคชะตาบันดาลให้เจอ ดีกว่ามาเด็งๆ หาใน หนังสือรุ่นตั้งเยอะ” ตุ่มแนะนำ แพรววามองหน้าตุ่มแล้วก็พยักหน้ารับเชื่อ ตามนั้น ถ้าไม่เชื่อเพื่อนผู้มีประสบการณ์รักอันซอกซอนอย่างตุ่ม แล้วจะให้ไป เชื่อใคร

ภาพในจอโทรทัศน์เปลี่ยนจากโฆษณากลับมาเป็นรายการทอล์คโชว์ ตุ่มหันไปเห็นก็เดินกลับไปนั่งที่โซฟาคนปุ้ม MUTE ซ้ำอีกครั้ง เสียงกรี๊ดของ สาวๆ และเสียงพิธีกรกลับมาดังเหมือนเดิม แพรววาหันไปมองกลุ่มคนที่ เคลื่อนไหวอยู่ในจอแก้ว แต่ภาพในทีวีไม่เข้าไปอยู่ในสมองเธอเลย ในสมอง ของเธอมีเพียงแต่คำพูดของเพลินดา คำพูดของตุ่ม และชีวิตของเธอที่เป็นอยู่ ในปัจจุบัน

แพรววาละสายตาจากโทรทัศน์เดินไปเปิดเลื่อนประตูกระจกออกไป นอกกระเบื้อง ท้องฟ้ามืดมืดแทบไม่เห็นแสงดาว เบื้องล่างมองไปไกลๆ เห็นแสง ไฟทั้งจากท้องถนน บ้านเรือนและรถยนต์ละลานตาไปหมด เสียงดังจากรถยนต์ และผู้คนก็มีมากมายตามไปด้วย แตกต่างจากบ้านหลังน้อยในต่างจังหวัดของ

เธออย่างสิ้นเชิง

เธอมาอยู่กรุงเทพฯ ปีนี้ก็เข้าปีที่สิบแล้ว ย้ายมาเรียนมัธยมปลายใน
กรุงเทพจนจบมหาวิทยาลัยและทำงานในกรุงเทพ บรรยากาศแบบนี้เธอชินเสีย
แล้ว แต่ไม่ว่าจะอยู่เมืองหลวงนานแค่ไหนเธอก็ไม่เคยลืมบ้านเกิด ยิ่ง
ในตอนนี้อยิ่งคิดถึงคนที่บ้านมากกว่าปกติ โดยเฉพาะพี่สาวของเธอ

คำเตือนของเพลินต่ายังคงตอกย้ำให้แพรวาคิดอยู่เสมอ การรักใครสัก
คนอาจจะไม่ยาก แต่มันยากตรงที่จะหาใครมารักต่างหาก เพลินตาไม่ได้
แนะนำมาเสียด้วยว่าควรทำอะไรถึงจะเจอคนดีๆ ที่ควรทุ่มเทความรักให้
ทั้งๆ ที่ในชีวิตประจำวันต้องคนมากมาย แต่เธอก็ไม่ถูกใจใครเลย

ชีวิตที่เป็นอยู่ทุกวันนี้มันก็ดีอยู่แล้ว มีงานทำมีชีวิตที่ดี ไม่ได้ลำบาก
อึดอัดขัดสน มีความรักกับครอบครัวและเพื่อนฝูง แค่นี้ก็น่าจะพอแล้ว ความรัก
แบบหนุ่มสาวเดี๋ยวก็มาให้เจอเอง

ของอย่างนี้ต้องรอให้พรหมลิขิตและโชคชะตาบันดาลให้เจอ...

ในที่สุดก็วกกลับมาที่คำพูดของตุ้มจนได้ แต่ถ้าได้เจอคนๆ นั้นจริงๆ
เธอจะกล้ารักเขาได้มากแค่ไหนก็ไม่รู้ ปกติเธอก็ออกจะขี้อายมากอยู่ การที่ไป
วิ่งไล่หาความรักเป็นเรื่องที่เธอคิดไม่ออกว่าจะต้องทำอะไร มันก็เป็นเรื่องน่า
ท้อใจอยู่เล็กๆ เหมือนกัน

“จะรออยู่ตรงนี้อีกนานเท่าไร”

จะหยุดอยู่แค่ตรงนี้อีกนานแค่ไหน...”

เสียงเพลงจากในห้องดังแว่วออกมา แพรวาได้ยินแล้วก็ต้องถาม
ตัวเองว่า นั่นนะสิ หรือเราจะหยุดอยู่แค่ตรงนี้?

“เปิดใจรับสิ่งใหม่ที่เธอเคยตามหา

ออกไปหาสิ่งที่หวังที่เธอรอมา

โลกใบนี้ไม่ได้กว้างเกินไปอย่าเสียเวลา
แค่เธอกำลังร้อง โลกทั้งใบจะอยู่ในมือ...”

แพรววาทันหลังมองไปตามเสียงเพลง นึกสงสัยว่าเพลงนี้เพลงอะไร
ทำไมถึงเหมือนกับกำลังสื่อสารกับเธอโดยตรง

เธอเดินกลับเข้ามาในห้องหยุดมองที่จอโทรทัศน์ ชายหนุ่มที่กำลังยืน
ดีดกีตาร์พร้อมกับร้องเพลงไปด้วยปรากฏอยู่ในจอ เขาอยู่ในชุดสบายๆ เสื้อยืด
แขนสั้นกางเกงยีน ผมซอยยาวปรกบ่าพองหนาเหมือนสิงโต ใบหน้าที่ถูกผมปิด
ไปบางส่วนดูคมคาย ดวงตากกลมคมเข้มแววตาเป็นประกายสดใสชายแวว
ความมุ่งมั่น สายตาของเขามองตรงมาที่กล้องราวกับจะส่งความมุ่งมั่นของเขา
ให้กับผู้ฟัง

แพรววาทันกับยืนนิ่งอยู่กับที่ เมื่อสบสายตาของเขาผ่านหน้าจอ รู้สึก
เหมือนมีแสงเลเซอร์พุ่งตรงจากเขาเข้าถึงหัวใจของเธอ!

“นั่น...นั่นใครนะตุ้ม” แพรววาทันถามตะกุกตะกัก

“คนไหนละ คนนี้ชื่ออ๊อต” ตุ้มตอบขณะที่ภาพในจอเปลี่ยนไปเป็นชาย
หนุ่มอีกคน คนนี้ซอยผมสั้นมาดเซอร์ แต่ก็จัดว่าหน้าตาดี ยืนร้องประสานอยู่
ข้างๆ ชายหนุ่มคนเมื่อครู่

“ไม่ใช่...คนผมยาวเมื่อกี้นะ” แพรววาทันถาม พอดีกับที่ภาพในจอวกกลับ
มาเป็นชายหนุ่มคนเดิมอีกครั้ง

“อ้อ...คนนี้ชื่อธันว์ ธันวานะ เป็นมือกีตาร์” ตุ้มตอบ ภาพตัดไปที่มือ
กลองผมยาวสลวย กับมือเบสหัวหยิก ตุ้มก็เลยบอกต่อเพื่อแพรววาทันจะอยากรู้
“ส่วนคนที่ดีดกลองชื่อโป่ง คนที่เล่นเบสชื่อต๋อง วงนี้ชื่อวงชายนี”

เมื่อเพลงจบลง เสียงปรบมือและเสียงกรี๊ดจากผู้ชมก็รับขึ้นทันที พิธีกร
รายการทั้งสองคนออกมาสมทบกับวงชายนีอีกครั้ง แพรววาทันนั่งจับจ้องอยู่

ตรงที่ชายหนุ่มผมทรงสิงโตเท่านั้น ไม่ได้สนใจมองไปที่คนอื่นเลย เขายืนยิ้มไม่ค่อยพูดอะไร นี้อตจะเป็นคนพูดเสียมากกว่า และเมื่อพิธีกรบอกให้หนุ่มๆ ผากอะไรถึงแฟนๆ ก็เป็นนื้ดที่พูดปิดท้าย จนเมื่อรายการจบลงแพรวาถึงได้เดินไปนั่งข้างๆ ตุ่ม

“วงอะไรรนะตุ้ม ชายน์เหรอ”

“ใช่ วงชายน์ ไม่ได้มาจากคำว่าผู้ชายนะ มาจากคำว่า Shine เอส-เอส-ไอ-เอ็น-อี ที่แปลว่าส่องแสงนะ แต่เขาก็ตั้งใจจะให้เป็นการเล่นคำนั้นแหละ เพราะวงนี้เป็นผู้ชายล้วน” ตุ่มอธิบายต่อ แพรวารู้สึกว่าเริ่มคุ้นๆ ชื่อวงแล้ว แต่เธอไม่เคยสนใจวงนี้เลย เมื่อรับรู้ถึงชื่อวงของเขาแล้วก็รู้สึกเหมือนมีแสงสว่างสาดส่องในใจ

ใช่แล้ว...เขาเป็นเหมือนพระอาทิตย์สาดส่องในใจเธอในเวลาที่ยังคืนแบบนี้

“พวกเขาเป็นใครนะ มาจากไหน” แพรวาถามต่อ ตุ่มที่จจดอยู่กับข่าวภาคดึกก็ต้องหันมามองเพื่อนอย่างสงสัย

“ทำไม สนใจมากเหรอ เขาก็เป็นนักร้องกลุ่มแนวป๊อปรีดคี่ด่งที่สูงสุดในตอนนี้ละ เคยได้ยินหรือเปล่าเพลงนี้ละ มันก็แคร์กลมๆ ผ่านไปวันๆ เป็นคนแปลกหน้าสองคนที่ไม่เคยรักกัน...” ตุ่มร้องเพลงด่งเพลงหนึ่งของวงนี้ออกมาให้แพรวาฟัง เธอหนึ่งนื้กอยู่ครู่หนึ่งก็หันมาถามตาแป้ว

“เพลงนี้ไม่ใช่เพลงของพีเบิร์ตเหรอ”

คำถามนี้ทำเอาตุ้มเกือบหงายหลัง หน้าซ้ายังส่ายหัวแบบเปื้อๆ แพรวาก็ยังทำตาแป้วไม่เข้าใจ

“โอ้ ยัยแพรว ไม่ใช่สักหน่อย เพลงนี้ของวงชายน์ยะ ขึ้นอันดับหนึ่งเกือบทุกคลื่นวิทยุเลยด้วย” ตุ่มบอกให้แพรวากระจ่าง “แกก็มัวแต่ไปกรี๊ดนักร้องฝรั่ง

เอาเถอะอย่างน้อยฉันก็ตั้งใจที่แกยังรู้จักซูเปอร์สตาร์ของเมืองไทยนะ แค่คนเดียวก็ยังมีดี”

“นี่พูดเหมือนฉันหลบอยู่ในถ้ำอย่างนั้นแหละ ฉันก็รู้จักหลายคนนะ เพลงฉันก็ฟังเยอะ แต่บางเพลงฉันก็ไม่รู้ว่านี่เป็นของใคร นักร้องใหม่ๆ ก็ตั้งเยอะแยะฉันจะไปรู้จักได้อย่างไร แล้วฉันก็ไม่ชอบเพลงร็อคด้วย” แพรวากัดหัว

“งั้นก็รู้ไว้แล้วกัน วงนี้น่ะออกมาสองชุดแล้ว แต่ว่ามาดังสุดๆ ชุดนี้เรียกว่าพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือเลยแหละ” ตุ่มยกมือตัวเองมาพริกเป็นการประกอบคำบรรยาย

“ฉันชอบเพลงเมื่อกี้ รู้สึกเหมือนเขาร้องให้ฉันเลย” แพรวาวุ่ตต่อขณะที่ตุ่มครีโมทเปลี่ยนช่องไปเรื่อยๆ สายตาจับจ้องอยู่กับจอสีเหลี่ยม

“นั่นชื่อเพลงโลกกว้าง ที่จริงนี่ตเป็นนักร้องนำ แต่เพลงนี้ฉันว่าเป็นคนแต่งก็เลยร้องเอง ในอัลบั้มเขาร้องเพลงนี้เพลงเดียว แล้วก็มันเป็นเพลงให้กำลังใจ ไม่แปลกที่แกจะรู้สึกแบบนั้น”

“ฉันชอบธันวาคม” แพรวาวุ่ตสั้นๆ แต่จริงจังและออกมาจากความรู้สึกตุ่มพยักหน้ารับ

“อ้อ...ฉันว่าเขาก็เทดี แต่ฉันชอบนี่ตมากกว่า เพราะเขาพูดเก่งกว่า เวลาสัมภาษณ์คุยกันง่ายดี” ตุ่มตอบรับโดยไม่รู้สึกอะไร แต่แพรวาก็จริงจังในคำพูดมากกว่าที่เธอคิดมากนัก

แพรวากาะแขนตุ่มแล้วเขย่า “ตุ่ม มีประวัติของธันวาคมไหม ฉันอยากรู้”

ตุ่มหันหน้ามามองแพรวา รู้สึกว่าสายตาของแพรวาดูจริงจังแบบแปลกๆ แต่ก็ยังไม่สงสัยอะไรมากมาย

“ในฐานะที่แกมีนักร้องเป็นเพื่อน เพราะฉะนั้นแกก็จะได้รับสิทธิ์นี้คนเดียว-นี้” ตุ่มเลียนแบบคำพูดคุณไตรภพ วางรีโมทแล้วลุกไปหยิบกระเป๋าหนัง

สี่ด้ามวางไว้บนตัก เปิดกระเป๋าหยิบคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กขึ้นมา เปิดเครื่องแล้วคลิกๆ อยู่ครู่เดียวก็ยกเครื่องให้แพรวา ในใจเป็นประวัติของสมาชิกวงชาชนี้ทั้งสี่คนแบบคร่าวๆ ที่เธอเซฟมาจากเว็บไซต์ของวงแล้วเอามาจัดแต่งลงโปรแกรมเอกสารอีกที เธอตามวงนี้มาตลอดตั้งแต่ยังทำงานอยู่ที่นิวยอร์กจนถึงทำให้ต้องหาข้อมูลเก็บไว้คู่กาย จนเมื่อย้ายมาทำงานสถานีโอโทรทัศน์ก็ยังคงถูกมอบหมายให้ทำข่าววงนี้อยู่เสมอๆ ทำให้ข้อมูลเหล่านี้เป็นสิ่งที่เธอจำเป็นต้องมี

แพรวากดแป้นเลื่อนมาอ่านประวัติของธันวาแล้วก็ต้องตื่นเต้นดีใจ

“เฮ้ย...ธันวาเกิดวันเดือนปีเดียวกับฉันนี่”

ตุ้มที่ยังคงนั่งเอกเขนกดูรายการเพลงหันมามองแพรวาด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่แพรวากลับรู้สึกเหมือนโดนกามเทพแผลงศรเข้าอย่างจัง ในวันที่เธอเกิด เขาก็เกิดเหมือนกัน เธอกับเขาได้ลิ้มตามองดูโลกกว้างใบนี้พร้อมกัน

แพรวาก็มองอ่านประวัติของหนุ่มผมฟูของเธออย่างตั้งใจ แล้วข้อมูลต่อมาก็ยิ่งทำให้เธอตื่นเต้น

“เรียนโรงเรียนเดียวกับพวกเราด้วย นี่ไง” แพรวาพลิกหน้าจอให้ตุ้มดู แต่ตุ้มไม่ได้สนใจ เพราะเธอดูมันมาหลายรอบแล้ว

“รู้แล้ว ฉันก็ยังสงสัยอยู่เหมือนกันว่าทำไมฉันไม่เคยเห็นเขาเลย แต่คิดไปคิดมามันก็เป็นไปได้ เด็กโรงเรียนเราเยอะจะตายไป” ตุ้มพูดเรื่อยๆ เรื่องนี้เธอเคยพูดกับแพรวาเมื่อนานมาแล้ว ตอนที่วงชายน์ออกอัลบั้มชุดแรก แต่แพรวาไม่ได้สนใจฟัง

แพรวาวางคอมพิวเตอร์แล้ววิ่งไปหยิบหนังสือรุ่นมาเปิดดูอีกครั้ง พลิกๆ หาอยู่ครู่หนึ่งก็เจอชื่อของธันวาเรียนอยู่ห้องสุดท้าย หน้าตาของเขาในวัยเด็กดูแตกต่างจากในตอนนี่มากพอสมควร ในรูปเขาผอมกว่าตอนนี้ แก้มตอบ ผมนสั้นชี้ แต่ดวงตามุ่งมั่นยังคงมีอยู่เหมือนเดิม และให้บังเอิญว่ารูปของ

เขาอยู่มุมขวาล่างสุดของหน้าเหมือนรูปของแพรวาที่อยู่มุมขวาล่างสุดของหน้าเหมือนกัน

หัวใจของแพรวาเต้นแรงอย่างตื่นเต้น ถ้ามองตัวเองว่าทั้งหมดนี้ โชคชะตาคงกำหนดไว้แล้วใช่ไหม?

แพรวายังคงก้มหน้าก้มตาอยู่กับเรื่องราวของธันวา จนเมื่ออ่านมันจนจบเธอก็เงยหน้าขึ้นมาพูดกับตุ้มด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ฉันชอบธันวา ฉันชอบเขาจริงๆ นะไม่ได้พูดเล่น” น้ำเสียงของแพรวา ซึ่งขังมากจนตุ้มรู้สึกว่ามันซักจะไม่ธรรมดาเสียแล้ว ตุ้มลุกขึ้นมานั่งตัวตรงแล้วจ้องเข้าไปในดวงตาของเพื่อนรัก

“เอาจริงดิ”

“จริง” แพรวาสวนคำรวดเร็ว “นี่มันต้องเป็นพรหมลิขิตแน่นอนเลย ดูประวัติเขาสี เรามีอะไรๆ ที่เหมือนกันตั้งหลายอย่าง เราเกิดวันเดือนปีเดียวกัน เราเรียนโรงเรียนเดียวกัน แต่โชคชะตาไม่ได้บันดาลให้เราพบกัน ทั้งๆ ที่ฉันควรจะได้อ่านใจเขามาตั้งนานแล้ว แต่ในวันที่ฉันกำลังสับสน เพลงของเขาที่ทำให้ฉันรู้จักเขา นี่...แล้วชื่อเราก็ลงท้ายด้วย วา เหมือนกันด้วยนะ” แพรวายกเหตุผลร้อยแปดมาอ้าง ตุ้มได้แต่แค่นู๋ด้วยอาการแข็ง ๆ

“ฉันว่าอันหลังนี่มันไม่ค่อยเกี่ยวนะ คนที่ชื่อลงท้ายว่า วา มีตั้งเยอะแยะ ส่วนชื่ออื่นๆ ที่แกพูดมา ไม่คิดบ้างหรือว่ามันเป็นแค่ความบังเอิญ เข้าใจนะว่าแกกำลังต้องการรักใคร่สักคน แต่ไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นคนมีชื่อเสียงนี่ แน่ใจนะว่ามันไม่ใช่อารมณ์ปดี่มันักร่องเหมือนที่แกปดี่มรีอบบี วิลเลียม” ตุ้มถามอย่างไม่แน่ใจ และทำทางจะไม่เชื่อในอารมณ์เพื่อๆ ของแพรวาเสียด้วย

“ถ้าอย่างนั้นแกพาฉันไปเจอตัวจริงของเขาหน่อยสิ ฉันเชื่อนะว่าถ้าเรา

รู้สึกดีกับใครสักคนจริงๆ สบตากันครั้งแรกก็ตื้นซึ้งรู้สึกว่าใช่ ...นะตุ้ม ไม่ต้องพาไปคุยหรอก แค่เห็นใกล้ๆ ก็ได้” แพรว้าอ่อนขอ กอดแขนตุ้มไว้แน่น

“ไม่! ไม่ต้องมาขอ มันไม่ใช่พรหมลิขิตหรอก ฉันว่าความรู้สึกของแกตอนนี้มันก็เหมือนกับเด็กที่กรี๊ดนักร้องทั่วไปนั่นแหละ” ตุ้มยังคงยืนยันปฏิเสธพร้อมสลัดแขนจะลุกไปนั่งที่อื่น แต่แพรว้าก็ไม่ลดละเหมือนกัน

“ไม่เห็นแก่ฟ้าที่ตกลงดาลให้ฉันเจอคนที่ฉันจะรักได้อย่างหมดหัวใจบ้างหรือ ไหนบอกให้รอพรหมลิขิตนี่ก็มาแล้วไง”

“ฉันบอกแล้วไงว่ามันไม่ใช่”

“ทำไมจะไม่ใช่ นี่ดูสิ เราแสดผมข้างเดียวกันด้วยกันนะ” แพรว้าดูบมหน้าม้าของตัวเองที่แสดทางซ้ายปิดไปทางขวาเหมือนของธันวา ทำเอาตุ้มทำหน้าแข็ง แม้แต่เรื่องผมก็ยังเอามาอ้างได้

แพรว้ายกคอมพิวเตอร์ออกจากตักแล้วตั้งหน้าตั้งตากอดตุ้มอย่างจริงจัง ลือค่วไม่ไหวไปไหน แม้เธอจะตัวเตี้ยกว่าแต่แรงก็ไม่ได้น้อยกว่าเลย

“นะ นะ ตุ้มนะ นะๆๆๆ” แพรว้าทั้งอ่อนตั้งตื้อไม่เลิก “นะ นะ น้าาา นะ”

“ก็ได้ ะๆๆ เอาไว้จะดูให้” ตุ้มทนลูกตื้อไม่ไหวยอมลงให้จนได้ แพรว้าร้องเย้! ปล่อยมือทันที ตุ้มหันมามองแพรว้าที่ตี้อายูก็ไม่แน่ใจว่าช่วยหรือไม่ช่วยดี

ตุ้มหิบริโมทมากดเปลี่ยนช่องไปเจอรายการเพลง แล้วบังเอิญว่าเป็นมิวสิควีดีโอของวงชายนีเสียดด้วย แพรว้าพยักเพยิบบอกตุ้มว่านี่แหละพรหมลิขิตส่งให้เจอกันบ่อยๆ แต่ตุ้มกลับโยนริโมทให้เจ้าของห้องแล้วอุ้มคอมพิวเตอร์ของตัวเองเดินเข้าห้องนอนไป ทิ้งให้แพรว้าหัดร้องเพลงของวงชายนีไปคนเดียว

ความรู้สึกล่องลอยในตอนนี้เป็นความรู้สึกที่แพรว้าจะไม่มีวันลืมเลย

นี่แหละความประทับใจแรกพบที่เธอได้สัมผัสแล้ว ความฉลาดที่จะค้นหาใครสักคน ความกลัวที่จะรักใคร่สักคนถูกเปลี่ยนเป็นความกล้า เขาจะรู้บ้างไหมว่าเพลงของเขาได้มอบความกล้าให้กับเธอ ตอนนี้เธอคิดได้เพียงแค่ว่า....

แค่เธอกล้าสักครั้ง ความรักก็จะอยู่ในมือ...

บทที่ 2

ยากยิวัก

“Dear Mr.Martin

Mr. Steve Wilson would like to have a meeting with you....”

นิ้วเรียวพิมพ์ข้อความลงบนจดหมายอย่างคล่องแคล่ว ตั้งแต่เริ่มเข้า
งานมาแพรวาก็จดจ่ออยู่แต่กับงานของตัวเอง ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่เธอ
ต้องใช้ในการทำงาน เพราะเธอทำงานในบริษัทฝรั่ง เจ้านายก็เป็นฝรั่ง ต้อง
สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ใช้ภาษาอังกฤษทุกวัน จนบางวันยังฝันเป็น
ภาษาอังกฤษ ก็เลยไม่แปลกที่เธอจะชอบแต่นักร้องฝรั่ง

“Hi...แพรวา” มิสเตอร์สตีฟ เจ้านายฝรั่งหนุ่มใหญ่วัยสี่สิบ ผมทอง
ทักทายแพรวาก่อนเดินเข้าห้องทำงานด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม เขาย้ายมาทำงาน
สาขานี้พร้อมๆ กับที่แพรวามาทำงานที่นี่ ทำให้เหมือนเริ่มต้นมาด้วยกัน จึง
สนิทสนมกันและทักทายพูดคุยกันได้อย่างเป็นกันเอง แพรวาทักทายกลับ
พร้อมรอยยิ้ม แต่มือก็ยังคงพิมพ์เป็นระวิงไม่ได้หยุดไปด้วย การทำงานที่นี่เธอ
ได้เจ้านายดี แถมงานก็ดี ไม่มีอะไรน่าหนักใจ เธอจึงรักงานนี้มากและคงไม่
เปลี่ยนงานง่ายๆ แน่

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นทันทีที่เจ้านายเดินหายเข้าไปในห้องทำงาน แต่

ไม่ใช่โทรศัพท์ที่โต๊ะ เป็นโทรศัพท์มือถือของเธอเอง เธอยื่นมือข้างหนึ่งมาหยิบโทรศัพท์ในกระเป๋าแล้วกดรับโดยไม่มองหน้าจอ

“สวัสดีค่ะ”

“แพรว” เสียงปลายสายที่ทักกลับมาเป็นเสียงที่แพรวคุ้นเคยดี

“ว่าไงตุ้ม โทรมาแต่เช้าเลย คินนี่จะมาค้างห้องฉันหรือ” แพรวารีบถาม แม้ตุ้มจะเพิ่งมาค้างเมื่อวันก่อนแต่เธอก็ชอบให้ตุ้มมาบ่อยๆ

“เปล่าหรือก ขี้ค้างอีกก็ไม่แค้นโดนแม่ตำ” ตุ้มรีบปฏิเสธ เดือนนี้เธอมาค้างห้องแพรวหลายครั้งแล้ว ด้วยเหตุผลต่างๆ นานา เช่น เบื่อบ้านบ้าง งานยุ่งบ้าง คอนโดใกล้แหล่งที่จะไปเช่าบ้าง จนที่บ้านเริ่มสงสัยแล้วว่า บ้านตัวเองก็มีทำไมไม่นอน

“เสาร์นี้ว่างหรือเปล่า” ตุ้มวกกลับมาถึงเหตุที่โทรมาหาแต่เช้า

“ตั้งใจว่าจะไปตุ้จตุ้จตุ้ จะไปหาหนังสือเก่าๆ อ่านหน่อย ทำไมละ จะชวนไปไหนหรือ”

“ฉันจะชวนไปงานแถลงข่าวคอนเสิร์ตใหญ่ของวงชายน์ ไปไหม? แต่ถ้าไม่ว่างก็...”

“ไป!” แพรวตอบรับทันที เสียงดังจนพนักงานที่นั่งใกล้ๆ หันมามอง เธอหมุนเก้าอี้หลบตัวเองไว้หลังพนักพิงแล้วลดเสียง “ไปสิ เสาร์นี้ใช่ไหม ที่ไหนก็ไม่ง”

“แหม ถามทีละคำถามสิยะ เสาร์นี้ที่ค่ายเพลงเขานั่นแหละ” ตุ้มบอกชื่อตึกซึ่งเป็นตั้งของค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ต้นสังกัดของวงชายน์ เธอต้องไปพร้อมกับตากล้องจึงนัดแนะเวลากันไปเจอที่หน้าตึกเลย แพรวารีบจรวดรายละเอียดทั้งหมดลงในกระดาษใกล้มือ

“ขอปใจนะตุ้ม ฉันคิดอยู่แล้วว่าแกต้องช่วยฉัน” แพรวาพูดด้วยน้ำเสียง

ซาบซึ่งที่เพื่อนไม่ลืมหาคำขอร้องของเธอ

“ไม่เป็นไร ฉันก็อยากรู้เหมือนกันว่าเขาจะใช้คนที่แกจะรักจริงๆ หรือเปล่า แต่อย่าลืมหว่าตัวจริงกับในจอทีวีไม่เหมือนกัน ถ้าไม่เป็นอย่างที่หวังก็อย่าเสียใจล่ะ” ตุ่มเตือนปิดท้าย แพรวรับคำแต่ไม่ได้รับรู้อะไรมากนัก เพราะตอนนี้คิดไปถึงวันเสาร์แล้ว ไม่รู้ว่าตัวจริงของธันวาจะเป็นอย่างไรบ้างและความรู้สึกแบบเดิมจะยังอยู่อีกหรือเปล่า แต่ลึกๆ แล้วเธอเชื่อในสายตามองมันที่เห็นผ่านหน้าจอในคืนนั้นว่ามันจะต้องไม่เปลี่ยนไป และเชื่อในความรู้สึกของตัวเองว่าไม่เคยเป็นแบบนี้กับใคร

วันนี้ทั้งวันจึงเป็นวันที่แพรวทำงานด้วยจิตใจเบิกบาน ขากลับจากทำงานยังอุตส่าห์แวะแผงเทป ซ็้ออัลบั้มของวงชายน้มาฟัง รวมทั้งหัดร้องเพลงจากวีซีดี คาราโอเกะด้วย แล้วก็จ้องมองแต่คนที่เล่นกีตาร์ ไม่ว่าเขาจะยืน จะนั่ง จะโยกตัวไปกับจังหวะเพลง หรือแม้แต่ยืนร้องเพลง ทุกอิริยาบถอยู่ในสายตาของเธอทั้งหมด

แพรวไม่รู้ว่าตัวเองเป็นอะไร จะเรียกว่ารักมันก็คงจะยังไม่ลึกซึ้งถึงขนาดนั้น แต่สรุปว่ามันเป็นความรู้สึกดีๆ ที่ทำให้ยิ้มแย้มได้ทั้งวันก็แล้วกัน

“แพร นั่นแกอยู่ไหนนะ งานเริ่มแล้วนะ”

ตุ้มกรอกเสียงลงโทรศัพท์มือถือ ขณะที่ตัวเองก็กำลังเดินไปเดินมาอยู่หน้าตึก งานแถลงข่าวเริ่มต้นขึ้นแล้ว และก็ต้องปล่อยให้ตากล้องเก็บภาพไปก่อน ส่วนเธอก็ลงมารอรับเพื่อน เพราะกลัวว่าจะขึ้นไปไม่ถูก

“ถึงแล้ว ะ” แพรวตอบกลับ แล้วก็เป็นอย่างที่พูดจริงๆ รถแท็กซี่เลียวยเข้ามาจอดหน้าตึก ยังจอดไม่นิ่งสนิทที่แพรวก็เปิดประตูออกมาแล้วรีบวิ่งมาหาตุ้ม เจอหน้าปั๊บบเธอก็รับรายงานตัวทันที “รถติดมากเลย ฉันกลัวขับรถหลงทาง

เลยนั่งแท็กซี่มา”

“ไม่เป็นไรรีบไปเถอะ ปานนี้ไม่รู้ตกลงกันไปถึงไหนแล้ว” ตุ่มจูงมือแพรวา เดินเร็วๆ เข้าตึกไป วันนี้แพรวาสวมกระโปรงบานสีหวานกะว่าให้สวยสมกับที่มาเจอรักแรกปึ้งเสียหน่อย แต่ถึงแม้จะสวมกระโปรงก็ไม่น่าเป็นอุปสรรคในการวิ่งใช้เวลาแต่อย่างใด

เมื่อเข้าไปในห้องแถลงข่าว แพรวาก็ต้องตกใจ เพราะไม่คิดว่าคนจะเยอะขนาดนี้ เก้าอี้ทุกที่นั่งถูกจับจองเกือบหมดแล้ว ด้านหน้าเป็นส่วนของนักข่าวและแขกที่มาร่วมงาน ส่วนด้านหลังก็มีบรรดาแฟนคลับสาว ๆ ยืนชูป้ายมาเชียร์ประกาศตัวการเป็นแฟนคลับอยู่เต็มไปหมด

บนเวทีกำลังเก็บเครื่องดนตรีกันอยู่ การแสดงของวงชายน์เพื่อเปิดงานเสร็จสิ้นลงไปแล้ว เก้าอี้ตัวยาวถูกยกออกมาวางเรียงกันกลางเวที ตุ่มดึงมือแพรวาให้ไปด้านหน้าเวทีด้วยกัน แต่เธอเห็นว่ามีแต่นักข่าวก็ชินตัวไว้

“แกไปเถอะ ฉันอยู่ข้างหลังก็ได้”

“เอางั้นเหรอ” ตุ่มหันมาถาม หันไปด้านหน้าก็เจอมือของตากล้องโบกไหวๆ เร่งให้มาได้แล้ว “งั้นเดี๋ยวเลิกงานแล้วเจอกันหน้าห้องนะ” ตุ่มบอกแล้วพาตัวเองลัดเลาะผู้คนไปอยู่หน้าเวทีที่ประจำของเธอ เพราะแพรวาไม่ได้มาทำข่าวหรือเป็นแขกคนสนิทของศิลปิน จึงต้องยืนปะปนอยู่กับบรรดาแฟนคลับวัยใส กลุ่มใหญ่กว่าห้าสิบชีวิต

แพรวามองๆ ดูแล้วอายุอานามของแฟนคลับเหล่านี้ไม่น่าเกินยี่สิบปี เด็กที่สุดน่าจะเป็นเด็กมัธยมต้น

แล้วเราจะอยู่ด้วยไหน... เธอถามตัวเอง เลยต้องเขยิบๆ ออกมาจากกลุ่มเด็กๆ เหล่านี้สักหน่อย ในที่สุดเธอก็หาที่นั่งให้ตัวเองได้ แม้จะอยู่หลังสุดแต่ด้วยขนาดห้องที่ไม่ได้กว้างใหญ่นักทำให้มองเห็นศิลปินบนเวทีได้อย่างชัดเจน

พิธีกรบนเวทีเป็นดีเจ.ที่คุ่นหน้าคุ่นตาอยู่ เพราะเธอเคยเห็นในรายการเพลง ส่วนหนุ่มๆ ทั้งสี่คน นั่งอยู่ที่เก้าอี้ เรียงกันไปตามลำดับ ตั้งแต่ นีต ธันวา โปง และต๋อง

แพรวามองเห็นธันวาชัดเจนดี วันนี้เขาแต่งตัวเหมือนที่เธอเห็นในวีซีดี ที่ซื้อมาเมื่อวาน เสื้อยืดสีขาวกางเกงยีน ผมยาวของเขาيلمต้องแสงไฟ ปลายผมส่องประกายเป็นสีน้ำตาลแดง

นีตเป็นคนถือไมค์ และพูดเยอะที่สุด ในขณะที่ธันวาคอนข้างเจี๊ยบไม่ค่อยพูดอะไร แพรวาจดจำในสิ่งที่พวกเขาพูดได้ไม่มากนัก เพราะสายตามัวแต่จับจ้องธันวา จนกระทั่งในช่วงสุดท้ายพิธีกรก็เปิดโอกาสให้นักข่าวซักถามได้ หลายคำถามถูกนีต โปงและต๋องช่วยกันตอบ โดยธันวาได้แต่รับคำว่า ‘ครับ’ เท่านั้น

“คำถามนี้ขอถามคุณธันวาระคะ”

เสียงนักข่าวดังขึ้น แพรวาได้ยินเสียงนี้รู้สึกเหมือนเสียงของตุ้มก็ชะงักหน้าดู เป็นตุ้มจริงๆ ด้วย “คอนเสิร์ตครั้งนี้เป็นครั้งที่ใหญ่ที่สุดของคุณ ไม่ทราบว่าคุณได้มีการเตรียมตัวอะไรเป็นพิเศษบ้างหรือเปล่าคะ”

แพรวารู้สึกใจเต้นลั่นรอคำตอบของเขา นีตส่งไมโครโฟนให้ธันวา เขารับไมค์มาถือไว้ หนึ่งไปนิดหนึ่งก่อนตอบด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“ไม่มีหรือครับ เพราะทุกคนคอนเสิร์ตไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ผมก็เล่นเต็มที่เหมือนกัน”

คำตอบนี้ทำให้แฟนคลับข้างๆ แพรวากรีดลั่น กะประมาณแล้ว คนชอบธันวาเยอะไม่น้อยไปกว่าสมาชิกคนอื่น ๆ เลย

“แล้วงานนี้คนพิเศษของคุณธันวาระจะไปดูหรือเปล่าครับ” เสียงนักข่าวอีกคนถามต่อ สายตาแทบจะทุกคู่จับจ้องไปทางผู้หญิงผมยาวคนหนึ่งที่นั่งอยู่

ทางขวาด้านหน้าสุด โดยที่แพรวาไม่ได้สนใจมากนักว่าเขามองใคร กัน

“ที่จริงแล้วแฟนเพลงทุกคนก็คือคนพิเศษของผม อยากให้ไปดูกัน เยอะๆ นะครับ” สิ้นสุดคำตอบของธันวา บรรดาแฟนคลับก็กรี๊ดรับกันอย่างเอาเป็นเอาตาย รวากับว่าการส่งเสียงเชียร์เป็นภารกิจอันใหญ่หลวงที่ห้ามลืมเด็ดขาด ในขณะที่แพรวานั่งอึ้งเมื่อธันวามองมาทางจุดที่เธอนั่งอยู่ นั่นทำให้ได้เห็นสายตาจริงใจของเขา ทั้งคำพูดทั้งความรู้สึกทางสายตา แพรวารู้สึกเหมือนมีแสงเลเซอร์พุ่งตรงจากเขาเข้าถึงหัวใจของเธอ

ใช่แล้ว นี่เป็นความรู้สึกเดิม เหมือนที่เธอรู้สึกเมื่อเห็นเขาในคืนวันนั้น!

งานแถลงข่าวในวันนั้นจบลงด้วยดี มีการถ่ายภาพร่วมกันบนเวที แต่ที่ทำให้ช่างภาพต้องชกภาพกันเมื่อเป็นระวิงก็คือตอนที่มิหนิงสาวผมยาวสลวย คนหนึ่งมอบช่อดอกไม้ให้แก่ธันวา เรียกเสียงกรี๊ดเสียงฮือฮาจากบรรดาแฟนคลับจนแพรวาฟังไม่ศัพท์ว่าเขาพูดอะไร ได้ยินแต่คำว่า บีญา นีญา หรืออะไร ญาๆ นี่แหละ

แพรวาเห็นว่างานเลิกแล้วจึงลุกจากที่นั่งจะออกไปรอตุ้มด้านนอก ซึ่งประจวบเหมาะกับการที่วงชายนีกำลังจะเดินออกทางประตูข้างห้องแถลงข่าวพอดี

“ว้าย! พวกเราไปเร็ว พี่ๆ เขาไปแล้ว” หัวใจของกลุ่มแฟนคลับคนหนึ่งพูดอีก สาวๆ ที่เหลือก็ตอบรับด้วยการวิ่งกรูตรงไปที่ประตูเพื่อจะไปตักวงชายนีที่รอด

“โอ้ย!” แพรวาร้องออกมาเบาๆ เพราะเจอแจ๊คพ็อตโดนเด็กๆ กระแทกเข้าที่ไหล่อย่างจัง และคนที่ชนเธอก็วิ่งออกนอกห้องไปโดยไม่ได้สนใจว่าชนใคร แพรวาเดินออกจากห้องแถลงข่าวก็ปวดไหล่ของตัวเองไปด้วย ตุ้มที่ตามออกมาภายหลัง เห็นเพื่อนท่าทางแปลกๆ ก็ถาม

“เป็นอะไรแพรว”

“โดนเด็ก ๆ ชนนะ”

“เป็นอะไรหรือเปล่า เจ็บมากไหม” ตุ่มถามอย่างเป็นทางการ

“ไม่เป็นไรหรอก” แพรวาหยุดนวดไหล่ให้เห็นว่าไม่เป็นไรจริง ๆ

“แล้วเป็นไงบ้างล่ะธันว์ของเธอ ฉันอุตส่าห์เจาะจงถามเขาให้เธอ โดยเฉพาะเลยนะ เขายังเป็นคนที่ใช่ของเธออีกหรือเปล่า” ตุ่มถามพร้อมดวงแขน แพรวาเดินไปที่หน้าต่าง

“ยังใช่อยู่” แพรวาตอบหนักแน่น

“แน่ใจนะว่าแกไม่ได้เป็นแบบเด็ก ๆ แฟนคลับเมื่อกี้ล่ะ แบบว่ารู้สึกปลื้มจนแทบจะกรี๊ดสลบ” ตุ่มพูด ยังคงแสดงความไม่เชื่อความรู้สึกของแพรวา อยู่ดี ทำให้โดนส่งสายตาค้อนกลับมา

“พูดไปแกก็ไม่เข้าใจหรอก” แพรวาตอบเสียงงอน ตุ่มเห็นสีหน้าอย่างนั้นก็รีบกดป่าเพื่อนไว้

“โอ้ จ้า ๆ ๆ ฉันเข้าใจ แค่อยากให้แน่ใจเท่านั้นเอง ที่จริงฉันเข้าใจดีเลยล่ะ เห็นฉันแบบนี้ฉันก็เคยเจอรักแรกพบเหมือนกันนะแก มันเป็นความรู้สึกที่ดีดี ไม่มีลืมนเลย แต่โชคร้ายที่เขาทนฉันไม่ได้เลยเลิกกันไป ไม่งั้นป่านนี้ฉันคงแต่งงานไปนานแล้ว” ตุ่มบ่นถึงอดีตของตัวเองออกมา เรียกรอยยิ้มให้แพรวา ออกมาได้เล็กน้อย แต่เมื่อนึกถึงแรงกระแทกที่ได้รับเมื่อครู่ก็ทำให้เธออดจะสลดใจไม่ได้

“แต่ในสายตาเขาก็ไม่คงเห็นฉันไม่ต่างไปกับแฟนคลับของเขาหรอก ทั้ง ๆ ที่ฉันรู้สึกพิเศษกับเขาจริง ๆ นะ”

“แกต้องทำใจเพื่อไว้หนอยนะแพรว” ตุ่มสรุป แล้วรีบชวนให้แพรวาเดินเร็ว ๆ ไปที่รถ ตากล้องขับมาจอดรออยู่แล้ว “เดี๋ยวนี้ต่อจะมีงานต่อ ถึงไม่มีธันว์ แต่ฉันว่าแกก็น่าจะไปดู ๆ หนอย ไปด้วยกันนะ” ตุ่มชวน แพรวาตอบตกลงทันที

เพราะว่างอยู่แล้ว วันนี้เป็นวันที่เธออุทิศให้วงชาชน

งานของนี่คือการเปิดตัวเป็นฟรีเซนเตอร์รณรงค์เมาไม่ขับ งานจัดอยู่ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ตอนที่ตุ้มกับแพรวาพร้อมตากล้องไปถึง งานก็ใกล้จะเริ่มพอดี

แพรวายังคงเจอบรรยากาศแบบเดิมคือบรรดาแฟนคลับกลุ่มเดียวกับเมื่อครู่มายืนถือป้ายรออยู่หน้าเวที แทนที่จะทำให้รู้สึกที่ตัวเองกลับไปเป็นเด็กกลับทำให้เธอรู้สึกสังเวชตัวเองอย่างช่วยไม่ได้ เธอไม่ใช่เด็ก ๆ อายุสิบสามสิบสี่ที่จะมายืนกรีด ๆ นักร้องอย่างนี้อีกแล้ว

“ฉันคิดถูกหรือเปล่านะที่มาเจอเขาแบบนี้” แพรวาระบายความรู้สึกตัวเองออกมา เมื่อตุ้มพามายืนอยู่ตรงหน้าเวทีอีกด้านหนึ่งซึ่งห่างจากบรรดาแฟนคลับอยู่พอสมควร

“ทำไมคิดแบบนี้ล่ะ แกขอให้ฉันพามาเองนะ” ตุ้มหันมาถาม

“ไม่รู้สิ ฉันเพิ่งรู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะที่จะได้พบกับเขาแบบตัวต่อตัว ถ้าฉันแอบชอบเขาเงียบ ๆ มันจะดีกว่าหรือเปล่า”

“มันก็อยู่ที่ว่าแห้วถึงขนาดไหน ถ้าแค่รักเขาปลื้มเขาก็คงเป็นอย่างไร แฟนคลับที่ทำเว็บไซต์ให้เขา ตามไปดูทุกคนเสิร์ช ต้องแสดงความรักแบบนั้นไป แต่ถ้าจะเอาให้สนิทสนมพูดคุยแบบเพื่อนมันก็คงยากหน่อย เอาจันก็แค่เรียนโรงเรียนเดียวกัน แต่ไม่เคยคุยกัน จะเรียกว่าเพื่อนยังกระดากปาก แล้วเราก็ไม่ได้ทำงานในค่ายเพลงของเขา ไม่มีส่วนต้องเกี่ยวข้องกับ ถ้าแกไม่เข้าไปหาเขาในรูปแบบแฟนคลับ ฉันก็ยังไม่รู้ว่าแกจะทำยังไงให้เขารู้จักแก แต่ถ้าทำอย่างนั้นเขาก็เห็นแกเป็นแค่แฟนคลับคนหนึ่งเท่านั้น” ตุ้มพูดออกมายาวเหยียด ยิ่งเป็นการตอกย้ำซ้ำเติมความรู้สึกของแพรวาเข้าไปใหญ่ แพรวายืนคอตกหุดหู้ รู้สึกอยากกลับบ้านขึ้นมาทันที

ตุ้มเห็นท่าทางแพรววาสลดเหมือนผักค้างคืนก็เห็นใจ รีบโอบไหล่
ปลอบโยน

“แต่ถ้ามันเป็นพรหมลิขิตอย่างที่แกเพื่อ ต่อไปก็ต้องได้เจอกันจริงไหม
ล่ะ อ้อ...แต่ฉันมีเรื่องหนึ่งจะบอกแกให้ทำใจไว้ก่อนนะ” ตุ้มพูดทิ้งปมไว้ แพรวว
รีบหันหน้ามาถามอย่างสนใจ

“อะไรหรือ”

“อ้อ...ตุ้ม” เสียงชายหนุ่มคนหนึ่งร้องทักนักข่าวสาวขึ้นมา สองสาว
หันไปมองพร้อมกัน เมื่อเห็นว่าเป็นใครตุ้มก็ยิ้มหน้าบาน

“พี่หนุ่ม สวัสดิ์คะ ตามมาคุมนोटถึงที่นี่เลยหรือ” ตุ้มทักทายเป็น
เสียงใส พี่หนุ่มที่เธอเรียกเป็นชายหนุ่มวัยใกล้สามสิบ รูปร่างสันทัด สวม
แว่นตา ดูสุภูมิและเอาการเอางาน

“ไม่ได้มาคุมหรอก แต่ว่าเดี๋ยวนี้อตต้องไปสมทบกับเพื่อนซ้อมดนตรี
กันต่อ พี่เลยมารอรับ” พี่หนุ่มตอบ ตุ้มแนะนำแพรววให้กับพี่หนุ่มรู้จัก ทั้งคู่
ทักทายกันเล็กน้อย แล้วพี่หนุ่มก็ขอตัวไปด้านหลังเวที

“ใครหรือ” แพรววสะกิดตุ้ม

“พี่หนุ่ม เป็นผู้จัดการของวงชายน์ ฉันติดต่อกับเขามาตั้งแต่ตอนที่ฉัน
ทำนิตยสารแล้ว ฉันไม่เคยเขียนถึงวงชายน์เสียหายเขาก็เลยไว้ใจฉัน ฉันรู้คิ
งานของวงชายน์ก่อนใครก็จากพี่หนุ่มนี่แหละ อ๊ะ...แต่อย่าคิดจะใช้พี่หนุ่มเป็น
สะพานไปหาธันวันนะ” ตุ้มรีบตัดความคิดของแพรวว

“ฉันยังไม่ได้คิดอะไรอย่างนั้นเลย จนแกพูดนี่แหละฉันถึงได้คิด” แพรวว
ตอบกลับยิ้มๆ

“ดีแล้วที่ไม่คิด ฉันกับเขาก็แค่ร่วมงานกัน ถ้าก้าวกายกันมากไปจะอึดอัด
กันเปล่าๆ แกเข้าใจนะแพรว” ตุ้มถามย้ำ กลัวแพรววจะคิดว่าเธอไม่ช่วยเหลือ

“เข้าใจ ฉันคงไม่ทำอย่างนั้นเหมือนกัน” แพรวายืนยันให้มันใจเช่นกัน อยู่ๆ จะให้ไปหาพี่หนุ่มอ่อนขอให้พาไปรู้จักกันแล้วเขาจะมองเธอเป็นผู้หญิงแบบไหนกัน เธอขอล้ำที่จะรักเขาในทางที่ไม่ทำร้ายตัวเองให้เสียหายจะดีกว่า งานบนเวทีเริ่มต้นขึ้นแล้ว ตุ่มบอกให้ตากล้องเก็บภาพไปส่วนเธอก็ จดๆ สิ่งที่น่าอดสูบนเวที แพรวายืนมองน้องตจากข้างล่างด้วยความรู้สึกชื่นชม เขาเป็นเด็กหนุ่มที่มีความคิด พุดจาฉะฉาน และมีประกายความเป็นศิลปินเหมือนบอรัญ ทู ปี เกิดมาเพื่อเป็นนักร้องจริงๆ แต่นี่ก็เป็นแค่ความชื่นชม ซึ่งเธอรู้สึกกับเขาแตกต่างจากที่รู้สึกกับธันวา

หลังจากทำงานเลิก เด็กๆ แฟนคลับก็ยังคงกรูกันไปหาน้องตเหมือนเช่นเดิม เหมือนกับไม่เคยเบื่อกับการได้ขอลายเซ็นและถ่ายรูปคู่ การได้ ทักทายแค่คำสองคำก็เป็นความสุขอย่างมากแล้ว

ตุ่มเดินออกมาจากในงานพร้อมแพรวา ส่วนตากล้องเดินไปอีกทาง เพื่อไปขับรถมารับหน้าห้าง

“ตุ่ม เมื่อกี้ที่แกบอกว่ามีเรื่องจะบอกฉันคือเรื่องอะไรหรอ” แพรวา เตือนความจำตุ่มถึงเรื่องที่พูดค้างไว้

“อ้อ” ตุ่มร้องอย่างนึกได้ “เรื่องคนพิเศษของเขาเนอะ ก็ที่นักข่าวถามในงานเมื่อกี้ไง แกเห็นผู้หญิงผมยาว สวยๆ ที่เอาดอกไม้ไปให้ธันว้าไหม คนนั้นแหละชื่อสิญญา เป็นแฟนของเขา”

“แฟนหรอ” แพรวาถามซ้ำ อะไรญาๆ ที่ได้ยินจากแฟนคลับ คือ สิญญา นี่เอง เธอพอจะนึกหน้าออกแล้ว เคยเห็นหน้าในละครหลังข่าว

“ใช่ แสดงละครมาแล้วสองสามเรื่อง ที่จริงฉันก็พอจะรู้เลาๆ มาแล้วว่าเขาคบกันอยู่ แต่ก็มายืนยันประกาศตัวกันในงานนี้ เดี่ยวพุงนี้คงมีภาพที่สิญญา เอาดอกไม้ไปให้ลงหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์แหละ อย่าหาว่าเม้าท์กันเลยนะแพรว

ฉันว่าตัวยี่สิบนี่อยากดังมีภาพลงหนังสือพิมพ์วะ ไม่งั้นคงไม่โผล่มางานที่มี
นักข่าวตรีมแบบนี้หรือหอก เรื่องความรักดาราส่วนมากอยากจะปิด ยี่สิบนี่อยาก
เปิดเฉยเลย” ตุ่มพุดจืดๆ ตามสไตล์ แพรววาฟุ้งๆ แล้วก็ไม่ค่อยเข้าใจท่าทีของ
เพื่อน

“ดูท่าทางแกไม่ค่อยชอบลิฎานะ”

“ก็ไม่ค่อยชอบเท่าไร” ตุ่มยอมรับ “ฉันเห็นหน้าแล้วรู้สึกไม่กินเส้น ฉัน
ไม่ชอบสายตาระริกๆ แบบนั้น แต่ปกติฉันก็ญาติดีกับดาราทูคนนะ”

“แล้วเขาสองคนไปเจอกันได้ยังไงหรือ” แพรววาทถามอย่างอยากรู้
อยากรู้ว่าการที่สาวสวยคนนั้นได้รักกับธันวาเธอทำอย่างไร

“ลิฎาไปเล่นเอ็มวีให้วงชายน์ เพลงที่เกิดคิดว่าเป็นเพลงพีเบิร์ดนั่น
แหละ แล้วก็ไม่รู้ยังงี้ก็มีข่าวมาแบบนี้” ตุ่มตอบ

“แต่เขาก็สวยดีนะ ชื่อก็แปลกดี” แพรววามเซซศัทรูหัวใจ ไม่แค่นั้นที่
ตุ่มจะต้องอธิบายต่อด้วยความที่มีข้อมูลดารานั่นปักอยู่ในหัว และพร้อมจะ
นำเสนอให้ฟังได้ทันที

“ก็สวยดี หน้ามีเค้าฝรั่ง ได้ยินมาว่าคุณปู่ของเขามีเชื้อสายทางยุโรป”

“ก็เหมาะกันแล้ว” แพรววาพุดปลงๆ ตุ่มตอบว่าเพื่อนเบาๆ

“งานนี้ยากเป็นสองเท่าเลย ไม่รู้ว่าแกจะได้เจอกับธันวาเมื่อไหร่ แล้วอีก
อย่างคือถึงแกจะรักเขาแค่ไหน แกก็ต้องรอให้เขาเลิกกันก่อนอยู่ดี”

“แล้วถึงเขาจะยังไม่มีแฟน ก็ไม่รู้ว่าเขาจะชอบฉันหรือเปล่า” แพรววา
ตอบอุปสรรคอีกอย่าง ตุ่มพยักหน้าเห็นด้วย

“ทำใจเพื่อนทำใจ แต่ฉันแนะนำไว้ล่วงหน้าเลยนะว่าไปชอบคนอื่นจะ
ดีกว่า” ตุ่มปลอบแบบไม่ให้กำลังใจกันสักเท่าไร แต่ก็นึกชมเชยในใจว่าเพื่อน
เธอสงบได้มากกว่าที่คิด ไม่ได้ไว้วางใจ ไม่ได้ปรัมปราลิฎาหรือพุดอะไรที่แสดง

ถึงความริษยา แต่จะเข้าไปเพื่อนเธอก็ไม่ได้มีนิสัยขี้นั้นแบบนั้น คิดว่าแพรวาคง
ปลงตั้งแต่งงานตกลงแล้ว

รถของสถานีขับมาจอดรับตุ้ม เธอต้องกลับไปสถานีเพื่อตัดต่อข่าวที่
ทำไป ตั้งใจจะไปส่งเพื่อนที่คอนโดฯก่อน แต่แพรวาขอกลับเอง จากห้างนี้ถึง
คอนโดฯใช้ไม่เวลายาวนานก็น่าจะถึงแล้ว

แพรวายืนส่งตุ้มจนรถของสถานีลับสายตาไป ส่วนเธอก็ได้แต่ยืนนิ่งๆ
อยู่อย่างนั้นครู่ใหญ่ เรียบเรียงความคิดและสิ่งที่พบเจอมาในวันนี้ มันช่างน่า
ปลาบปลื้ม น่าตื่นตันและตอกย้ำความมั่นใจที่มีต่อธันวา แต่ในขณะที่เธอก็
สับสน สลดและเห็นแต่ขวากหนามที่เรียงอยู่ข้างหน้า

หญิงสาวก้มมองตัวเอง อุตส่าห์สวมกระโปรงสวย ตีนมาไตร่หมตั้งแต่
เช้า กะว่าถ้าบังเอิญได้เจอกันจริงๆ เธอจะได้ดูดีในสายตาเขา แต่มันไม่ได้มี
ประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย เขาไม่เห็นเธอสักเสี้ยววินาทีเสียด้วยซ้ำ ความกล้าที่
เคยมีถูกอุปสรรคและความกลัวที่จะก้าวต่อไปเข้ามาปิดทับ นี่คงเป็นเรื่องที่ไม่
น่าทำตั้งแต่แรกแล้ว

รู้อย่างนี้ปลื้มเขาไปเจียบๆ เหมือนที่ปลื้มนักร้องคนอื่น ๆ ก็ดี
จะได้ไม่รู้สึกลังเวกตัวเองแบบนี้...

บทที่ 3

โชคชะตาฟ้าลิขิต

หลังจากวันเสาร์อันแสนเหนื่อยล้า วุ่นวายและละเหี่ยวใจผ่านพ้นไป เข้าวันอาทิตย์ของแพรวาก็กลับมาเป็นวันอันเจียบสงบอีกครั้ง เธอตื่นแต่เช้าขึ้นมาทำอะไรไปตามปกติอย่างที่เคยทำ เริ่มจากซักผ้า ทำความสะอาดห้องจัดของที่ทิ้งรกไว้ทั้งสัปดาห์ จัดการจนห้องสะอาดเอี่ยมอ่องแล้ว เธอก็นั่งเหมะลงที่โซฟาหน้าโทรทัศน์ พอนั่งเจียบๆ ไม่ได้ทำอะไร สมองก็ชวนให้คิดเรื่องเมื่อวาน

เมื่อเช้าแพรวาลงไปซื้อของที่มินิมาร์ทและแวะแผงหนังสือด้วย ภาพที่สีญ่ามอบดอกไม้ให้ธันวราปรากฏอยู่บนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์บันเทิงอย่าง ที่คุ้มทำนายไว้จริงๆ และสิ่งที่แนบยิ่งกว่าแซ่บแฉิ่งอีกอย่างหนึ่งก็คือ เธอไม่มีทางเสียเงินซื้อมาดูให้บาดเจ็บบาดเจ็บ มันอาจจะทำให้วันหยุดวันนี้ของเธอหดหู่และไปริษยาอากาศลูกโซนขึ้นมาได้

แต่คิดให้ดีๆ ถ้าจะไม่ให้อัจฉาก็คงผิดปกติแน่ๆ สีญ่าเป็นผู้หญิงคนเดียวที่ได้อยู่ใกล้ชิดและถูกเรียกว่าเป็นแฟนของเขา ได้ควงแขนไปไหนมาไหนด้วยกันและรับรู้ความเป็นไปของเขาทุกอย่าง ในขณะที่แพรวาและแฟนคลับคนอื่นๆ ได้รู้แค่ว่าในสิ่งที่เขาเปิดเผยให้รู้เท่านั้น

และถ้าคิดให้ดีๆ อีกครั้ง เธอก็รู้เรื่องของเขาน้อยจริงๆ วันก่อนที่อ่าน

จากข้อมูลของตุ้มก็มีแต่เรื่องพึ่ๆ ทั่วไป เห็นเขาเสียบๆ แล้วที่จริงเป็นคนนิสัย
อย่างไรเธอก็ไม่รู้เลย เขาชอบกินอะไร ไม่ชอบกินอะไร หรือเกลียดอะไรแปลกๆ
เหมือนที่ศิลปินคนอื่นเขาเป็นกันหรือเปล่า เมื่อคิดได้แบบนี้เธอก็เริ่มอยากรู้
ขึ้นมาบ้างแล้ว แล้วการที่จะได้รู้มันก็ต้องหาข้อมูล และข้อมูลที่มีอยู่ใกล้ตัวที่สุด
ก็คือในอินเทอร์เน็ตนั่นเอง

แพรวาลูกจากโซฟาไปที่คอมพิวเตอร์ ต่อเข้าระบบอินเทอร์เน็ตแล้วก็
เข้าเว็บไซต์ของวงชายน์ตามที่จดมาจากตุ้ม เว็บเพจใช้สีเหลืองอ่อนดูเรียบง่าย
ดีเหมาะกับชื่อวง หน้าแรกมีข้อมูลหลายๆ อย่างทั้งประวัติของสมาชิกในวง
ตารางงานประจำเดือน แกลลอรี่ภาพจากงานต่างๆ และเว็บบอร์ดรวมพลคนรัก
ชายน์ ต้องยกนิ้วให้คนทำเว็บไซต์เลยว่าเป็นแฟนพันธุ์แท้จริงๆ

เว็บบอร์ดเป็นส่วนที่แพรวาเลือกคลิกเข้าไป เธออยากอ่านว่าบรรดา
แฟนคลับพูดคุยเรื่องอะไรกันบ้าง สำนวนดูคร่ำๆ แล้วก็พูดคุยกันถึงหลายๆ
เรื่อง เช่นว่า วันนี้ไปเจอวงชายน์ที่ไหนบ้าง ใครมีข่าวมีบทสัมภาษณ์ก็เอ
มาโพสต์ให้อ่านกัน ถ้ามีข่าวที่วงชายน์ถูกพูดไปในทางที่ไม่ดีพวกเขาก็ปกป้องกัน
เต็มที่พร้อมทั้งให้กำลังใจ

แพรวารู้สึกเหมือนเข้าไปในโลกอีกใบหนึ่งซึ่งมีแต่คนรักพวกเขา แล้ว
คนที่ไม่รู้อะไรเลย มีเพียงแค่ว่าความประทับใจแรกพบอย่างเธอก็ดูเหมือนจะ
กลายเป็นคนนอกไปเลย

แต่ไหนๆ ก็มาถึงตรงนี้แล้ว ก็ลองคลิกเข้าไปอ่านดูเสียหน่อยว่าเขาคุ
ยกันว่าอะไรบ้าง...

แพรวาเลือกอ่านบทสัมภาษณ์วงชายน์จากนิตยสารฉบับหนึ่ง จากบท
สัมภาษณ์นี้ทำให้เธอได้รู้ว่าธันวาคมมีพื้นเพเป็นคนลำปาง เล่นกีตาร์มาตั้งแต่
เรียนอยู่ ม.1 และเขาก็เป็นคนง่ายๆ อะไรก็ได้ไม่ชอบโต้เถียงกับใคร

“ผมไม่ชอบการโต้เถียงครับ เวลาคนตะโกนใส่กันนี่น่าอึดอัดมาก”
ธันวาทอบเช่นนี้ แพร้วมาจากครอบครัวอบอุ่น ที่บ้านไม่เคยทะเลาะกันรุนแรง
สังคมของเธอก็ไม่ค่อยมีคนขัดแย้งกันมากนัก เธอก็เลยไม่ชอบการโต้เถียง
เหมือนกัน นี่อาจจะเป็นอีกอย่างหนึ่งที่เหมือนกัน แต่ก็คงเหมือนกับทุกคนบน
โลกใบนี้ที่คงไม่มีใครชอบการโต้เถียงกัน ถ้าหากไม่มีการโต้เถียงกัน ทุกคนเห็น
เหมือนกันหมด โลกคงสงบสุขมากกว่านี้

นิตยสารฉบับนี้ถามชอกแซกละเอียดได้ใจแพร่วามาก เรื่องอาหารการ
กินเป็นอีกเรื่องที่ถูกหยิบยกมาถามกัน นี้อตแฉเพื่อน ๆ ยกใหญ่่ว่าแต่ละคน
โปรดหรือไม่โปรดอะไร

นี้อต : ผมอะไรก็ได้ครับ ขอให้ไม่ต้องจ่ายตังค์ ฮ่า ๆ ไปงไม่ชอบกินเผ็ด
ครับ มันเกลียดตัวงอกมากด้วย ส่วนธันวีไม่ชอบอะไรที่หวานมาก ๆ แล้วก็
ชอบกินของมัน ๆ มันกลัวอ้วนครับ ส่วนต้องกินทุกอย่างที่ขำง แอ้ย ขวางหน้า
ครับ (เสียงฮาตังรอบวง)

แพร่วอ่านถึงตรงนี้ก็หัวเราะคิก นึกถึงตองคนหัวหยิกหย้อย เห็นตัว
ผอม ๆ อย่างนั้นไม่น่าเชื่อว่าจจะกินแกง ความน่ารักของวงนี้ปรากฏให้อ่านในบท
สัมภาษณ์อีกหลายเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องทรงผมของแต่ละคนทีดูกระเซอะ-
กระเซิงแตกต่างกันไป มีคนหล่ออย่างนีอตคนเดียวที่ผมสั้นเรียบร้อยที่สุด;

ไปง : เห็นหน้ามันดูเซอร์ ๆ แต่จริง ๆ ก็ห่วงหล่อครับ ห่วงอย่างแรงเลย
ด้วย

ตอง : ผ่านกระจกไม่ได้ตองแต่งผม (เอามือลูบผมประกอบการเล่า)

ธันวี : ถูก! (หัวเราะ)

นีอต : ที่จริงผมไม่ได้ใส่ใจทรงผมอะไรมากมายหรอกครับ มีสไตลิสต์
ดูแลให้ตลอดอยู่แล้ว (แก้ตัว ๆ / ตอง)

แพรววอมยิ้มเมื่อนึกถึงนोटที่เธอเห็นตัวจริงแบบใกล้ๆ เมื่อวาน การแต่งตัวดูเซอร์ก็จริงแต่ผมก็เรียกจริงๆ ด้วย เรื่องผมนับว่าเป็นการเผาหลอกเพราะว่าหลังจากนี้ยังมีการให้เผาแต่ละคนอย่างเต็มที่ เผากันพอเบาๆ ได้ใจความว่าไปเป็นจอมเจ้าชู้ เคยมีแฟนพร้อมกันมากที่สุดคือ สี่คน นोटยังเผาต่อว่าเคยรถไฟชนกันด้วย สุดท้ายคนบังคับรถไฟก็โดนรถไฟเหยียบตายเสียเอง เพราะทั้งสี่คนสลัดไปทั้งหมด ต้องเป็นคนบ้าการตุ๋นกับรายการเรียลลิตี้ เวลาซ้อมชอบขอพักเบรกไปดูการตุ๋นกับเซอร์ไวเวอร์ บิ๊กบราเธอร์และอะคาเดมี่แฟนเทเชียอยู่บ่อยๆ ส่วนตัวโนตเป็นคนชอบซักแห้งน้ำไม่ค่อยอาบ กลับถึงบ้านก็เปิดแอร์นอนจนถึงเช้าเป็นประจำ และสุดท้ายธันวา เป็นจอมตื่นสายและเห็นเขาจริงๆ อย่างนี้ไม่ใช่ว่าเป็นคนเฉยชา โดยมีโนตเป็นผู้ยืนยันด้วยตัวเอง

“ผมเรียนมหา’ลัยเดียวกับธันวามาสี่ปี ผมรู้นิสัยเขาดี เขาไม่ใช่คนเฉยชาหรือชาเย็น (เย็นชา / ไปงูดูดแทรกขึ้นมา) นั่นแหละครับ จริงๆ เขาเป็นคนขี้อายมากกว่า แต่เขาก็ยิ้มแย้มดีนะไม่ได้ดู กับคนที่เขาไว้ใจ คนที่เขาถูกชะตาเขาก็พูดเยาะนะครับ เขาเป็นคนจริงใจครับ บางอย่างเขาไม่พูดแต่เขาทำให้เห็นเลย (เฮ้ย! ที่กับธันวาคูเสียดีเชียวนะ / ต๋องไวย)”

แต่นोटพูดแค่นี้ ก็ทำให้แพรววอยากรู้จักเขาให้มากขึ้นแล้ว อยากรู้ว่าเขามีอะไรบางที่เขาไม่พูดแต่ทำให้เห็นเลย แต่คนที่เขาจะทำสิ่งดีๆ ให้คงไม่ใช่เธอแน่ๆ คิดถึงตรงนี้ก็พาให้ปลงอีกรอบ

หลังจากอ่านจนพอใจแล้ว แพรวาก็ไปที่กระทู้อื่น มีคนตั้งกระทู้ถึงเรื่องข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์วันนี้ด้วย แต่ไม่มีกระแสต่อต้านแฟนของธันวาเลย เพราะมีกฎของแฟนคลับว่าจะไม่ยุ่งเรื่องส่วนตัวของพวกเขา

เธอดูทุกหัวข้อกระทู้จนหมดแล้วจึงปิดหน้าเว็บบอร์ดลง แต่ก่อนจะออกจากเว็บไซต์ก็ไปสมัครเข้าเป็นแฟนคลับไปเลยก็แล้วกัน อย่างน้อยๆ เธอก็

ชอบเพลงของพวกเขา ก็ถือว่าเป็นแฟนเพลงพวกเขา ได้เป็นแฟนเพลงที่ชื่นชม
ให้กำลังใจก็น่าจะพอแล้ว

แพรวาพิมพ์ข้อมูลเพื่อสมัครสมาชิก แอบคิดแผลงๆ ว่าจะใช้นามแฝง
แบบบอกเป็นนัยๆ ว่าปลื้มธันวาเป็นพิเศษ อย่างเช่น LoveTun จะดีใหม่นะ แต่
สุดท้ายก็ไม่กล้าอยู่ดี

กรอกข้อมูลเสร็จเรียบร้อยก็คลิกเพื่อยืนยันการสมัคร รอคุ้ญเดียวก็มี
ข้อความต้อนรับกลับมา

“ยินดีต้อนรับสู่เว็บไซต์ของวง Shine คุณเป็นสมาชิกหมายเลข 2012”

เมื่อหมายเลขสมาชิกปรากฏขึ้นมาก็ทำให้แพรวาถึงกับอึ้ง นี่มันเลขวัน
เดือนปีเกิดของเธอเนี่ย วันที่ 20 ธันวาคม และแน่นอนมันเป็นวันเลขเดียวกับวัน
เกิดของธันวาด้วย ทำไมถึงช่างลงตัวเหมาะเจาะแบบนี้ แล้วจะให้เธอคิด
อย่างไร นี่มันไม่ใช่โชคชะตากำหนด ไม่ใช่พรหมลิขิตชักพาให้เธอพบอีกหรือ?

ไม่ใช่หรอก มันเป็นแค่ความบังเอิญ แพรวาตัดสินใจสรุปเช่นนั้น ถ้าเธอ
สมัครเข้าไปอีกนิตหนึ่งก็จะเป็น 2013 มันก็ไม่ตรงแล้ว แม้เธอจะมีความกล้าสัก
เท่าไร แต่คงผ่านด่านไปถึงเขาไม่ได้ แค่จะเป็นเพื่อนยังมากไป จะหวังให้สนิท
สนมยิ่งยาก

เสียงอะอะตืดตืดตังมาจากด้านนอก ดึงความสนใจของแพรวาไปจาก
หน้าจอ หญิงสาวขมวดคิ้วสงสัยว่าเสียงอะไร ใครมาวิ่งเล่นแถวนี้ เท่าที่รู้ชั้นนี้
ส่วนมากเป็นคนวัยทำงาน ยังไม่เห็นว่าจะมีมาอยู่กันเป็นครอบครัวไม่น่าจะมี
เด็กๆ มาวิ่งเล่นได้ เสียงอะอะตืดตังไม่หยุดทำให้ต้องลุกจากที่นั่ง ไปเปิดประตู
ออกไปดู

แทนที่จะเป็นเด็กๆ อย่างที่คิดไว้ กลับกลายเป็นผู้ชายตัวโตสี่คน
กับข้าวของที่กองอยู่หน้าห้อง มีชายผมยาวประบ่ากำลังไขกุกุญแจห้อง ชายผมสั้น

อีกคนหันหลังให้เธอยืนถือลั้งกระดาษอยู่ ส่วนชายอีกสองคนดูเหมือนจะไม่ได้ช่วยจัดการข้าวของเลย เพราะหนุ่มตัวผมมหัวหยิกกำลังเกาะหลังผู้ชายผมยาว สลวยอีกคนไว้แน่น แถมเอาหนังสือพิมพ์ม้วนเป็นแท่งกลมๆ ทูบเอาไว้

“เมื่อก็พูดอะไร นี่เนอะ! จะบอกไม่บอก” ลิง เอ๊ย ชายหนุ่มหัวหยิกที่เกาะหลังไว้แน่นขู่ว่า

“ไม่บอก ยังไงก็ไม่บอกไว้เลย! ลงไปเดี๋ยวนี้” คนถูกเกาะหลังก็ไม่ยอมทำเฉย พยายามสะบัดให้หลุดแต่ก็ถูกเกาะหลังไว้แน่นราวกับลิงเกาะหลังแม่ท่าทางไม่ได้ทะเลาะกัน เหมือนหยอกล้อกันมากกว่า

“โอ๊ย! เจ็บๆ หนอยได้ไหม เล่นกันอยู่ได้” ชายหนุ่มผมสั้นหันมาเอ็ดก่อนจะหันหน้ามาพูดกับชายหนุ่มผมยาว “ธันว์ เปิดประตูเร็วๆ หนอยสิ”

ธันว์ เปิดประตูเร็วๆ หนอยสิ...

ธันว์ เปิดประตูเร็วๆ หนอย..

ธันว์..เปิดประตู...

ธันว์...

ธันว์...

เหมือนคำพูดของชายคนนั้นดังก้องไปมาอยู่ในหูของแพรวา ดวงตาดูกลโหลงหันมองคนที่ยื่นไขกุญแจห้องอยู่ด้วยใจเต้นระทึก ผมยาวประบ่า ตัวสูง สีสผิวแบบนี้ เสือยัดกางเกงยีน...

เมื่ออีกฝ่ายรู้สึกตัวว่ามีคนมอง เขาก็หันหน้ามา วินาทีที่เขาหันหน้ามานั้น แพรวารู้สึกเหมือนเวลามันหยุดหมุน...

ธันว์จริงๆ ด้วย!!!

แพรวาได้แต่ยืนอึ้ง ขณะที่เขาและเพื่อนๆ ก็หยุดเอะอะโวยวายหันมาทางเธอเช่นกัน ทั้งนို့ต โป่ง และต๋อง วงชายนั้นอยู่กันครบพร้อมหน้า ระยะเวลา

“ไม่ถึงห้าเมตร ตัวเป็นๆ เลยด้วย!

“ขอโทษนะครับที่ส่งเสียงดังรบกวน” ถันวาเป็นคนพูดขึ้นมา นို့ตผงก ศีรษะขอโทษแล้วรีบใช้ตัวดันประตูเข้าไป ต้องกระโดดลงจากหลังโปง หยิบข้าว ของเตรียมจะเอาเข้าห้อง โปงเองก็รู้หน้าที่หยิบกระเป๋ากีตาร์ขึ้นมาเช่นกัน

“มะ...ไม่เป็นไรค่ะ” แพรวตะกุกตะกักตอบ แล้วก็รีบฉลุบเข้าไปในห้อง ปิดประตูทั้งตัวฟังประตูไว้ ตะะหน้าอกที่มีก้อนเนื้อขนาดเท่ากำปั้นเต็มระรัวอยู่ ภายใน ถามตัวเองว่านี่คงไม่ใช่ฝันไปใช่ไหม? ขยี้ตาก็แล้ว หยิกตัวเองก็แล้ว นี่มันไม่ใช่ฝันจริงๆ อยู่ดีๆ เขาก็มาให้เห็น เขาพูดกับเธอด้วย!

แพรววาเก็บความตื่นเต้นไว้ไม่อยู่ ต้องโทรหาตุ้มเพื่อบอกความน่า อัศจรรย์นี้

“ฮาไหล...” เสียงสัญญาณดังอยู่นานกว่าตุ้มจะรับสาย แถมรับด้วย น้ำเสียงจ้วเจ็ย เดาได้ไม่ยากว่านักข่าวสาวกำลังหลับอยู่ ปกติถ้าไม่ต้องทำข่าว เธอจะนอนเก็บแรงจนสายโด้ง บางครั้งก็นอนยาวไปถึงบ่าย

“ตุ้ม! ฉันทเจอวงชายนั้ทั้งวงเลย” แพรววาพูดน้ำเสียงตื่นเต้น ตุ้มเง็ยบไป นิดหนึ่งก่อนจะถามกลับด้วยน้ำเสียงแบบเดิม

“อือ...เจอนั้ในทีวีหรือในฝันละ?”

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง ฉันทเจอจริงๆ เขาย้ายมาอยู่ข้างห้องฉัน!”

“เหอ...” ตุ้มเริ่มตาสว่าง เมื่อได้ยินแพรววาเ็นยัน “ย้ายมาจริงๆ อะ!”

“จริง ๆ...นี่มันพรหมลิขิตใช่ไหมตุ้ม ฉันทกำลังหมดหวัง อยู่ๆ เขาก็โผล่มา คอนโดฯในกรุงเทพฯมีเป็นร้อยเป็นพันแห่ง อยู่ๆ เขาก็ย้ายมาอยู่ข้างห้องฉัน” แพรววายังคงตื่นเต้นไม่เลิก

“จ้าๆ พรหมก็พรหม...ไม่น่าเชื่อจริงๆ” ตุ้มเอออออกทำประโยคพิมพ์ กับตัวเอง “เขาย้ายมาอยู่ทั้งวงเลยเธอ” ตุ้มถามต่อ

แพรวาเจอคำถามนี้ก็คิดทบทวนภาพที่เห็น ก่อนจะตอบ “ไม่รู้สิ เห็นฉันนี่เป็นคนไขว่คว้าเปิดประตู แต่เขาก็ช่วยๆ กันชนของนะ”

“เข้าไปถามเลย ไปเลย ะ” ตุ่มเริ่มปฏิบัติกรยุงส่งเสริม แต่คาดว่าแพรวาที่ซื่อายเป็นทุนเดิมคงตอบว่า ไม่เอา...ฉันไม่กล้า แหงๆ

“ไม่เอา...ฉันไม่กล้า”

นั่นปะไร ตุ่มถอนหายใจมึม เวลาคือหอยทำไมไม่ถูกอย่างนี้บ้างน่า...

“เมื่อวานยังกล้าๆ อยู่ดีๆ นี่นา วันนี้กลัวอะไรเล่า ออยากเจออยู่แล้ว ไม่ใช่หรอ”

“มันก็ใช่ แต่ว่า...” แพรวาอีกอ๊ก

“กังวลเรื่องสัญญาละสิ” ตุ่มเดา แล้วก็ถูกอ๊ก เพราะแพรวาถึงกับเงิบไปเลย “ไม่เห็นต้องคิดมากเลย เข้าไปคุยกับเขาเถอะน่า ในฐานะเพื่อนข้างห้องไป บางทีนะแพรว พรหมอาจจะไม่ได้ลิขิตให้แกได้รักกับเขา แต่พรหมอาจจะลิขิตให้มาเป็นเพื่อนกันก็ได้นี่ ฉันว่าเป็นเพื่อนกัน ได้พูดคุยทักทายกัน มันดีกว่าเป็นแค่คนข้างห้องที่ไม่รู้จักกันนะ แล้วก็ถ้าไม่ใช่ฉันที่ย้ายมาอยู่ แกก็คิดว่าเมื่อไหร่จะได้เจอตัวเป็นๆ ใกล้เคียงๆ แบบนี้สิอีก โอกาสอย่างนี้หายากนะเว้ย” ตุ่มพูดอย่างมีเหตุผล โนม่นาวให้แพรวาเริ่มเห็นด้วย เป็นเพื่อนกันก็ดีไปอีกอย่าง ไม่ต้องมีเรื่องรักมาให้หนักใจ ตอนนี้อยู่ห่างเขาแค่กำแพงกันเท่านั้น

โชคชะตามาเคาะถึงหน้าประตูห้องแล้ว จะไม่เปิดรับมันหน่อยหรือ?

“ก็ได้ ฉันจะไปคุยกับเขา” แพรวาพูดอย่างหนักแน่น ตุ่มยุส่งทำยว่ารีบไปเลยก่อนวางสายไปนอนต่อ

แพรวาสูดลมหายใจลึกๆ แล้วเดินไปเปิดประตู แต่เมื่อยื่นหน้ามองไปทางขวาก็พบเพียงความว่างเปล่า ทั้งคนทั้งของหายเกลี้ยง...

เฮ้ะ หรือเราจะฝันไปจริงๆ ...แพรวาถามตัวเองอีกครั้งแล้วค่อยๆ ย่อง

ออกจากห้องตรงไปหยุดอยู่หน้าประตูห้องข้างๆ แต่แล้วจู่ๆ ประตูก็เปิดพรวดออกมา

“อะ!” แพรวาชะงักหยุดนิ่งอยู่กับที่เหมือนโดนสะกด ขณะที่ชายหนุ่มผมสั้นที่เปิดประตูออกมาก็ชะงักไปเหมือนกัน เธยีนนิ่งไม่ขยับ ตอนนี้อย่าว่าใครในวงชายน้ออกมาเธอก็ก้าวขาไม่ออกทั้งนั้น

“สวัสดิ์ครับ” นี้อตเห็นว่าเป็นคนเดียวกับที่โผล่หน้าออกมาดูพวกเขาเมื่อครูก็ตกท่ายก่อน

“สะ-หวัต-ดีคะ” แพรวาทักทายตอบด้วยเสียงแข็งๆ เพราะความตื่นเต้น “คือว่า...ฉันเห็นว่าคุณย้ายมาใหม่เลยจะมาถามดูว่ามีอะไรจะให้ช่วยหรือเปล่า...คะ?” แพรวาทอกเหตุผลที่ฟังดูดีที่สุดออกไป นี้อตหันมองเข้าไปในห้องก่อนตอบ

“ไม่เป็นไรมั้ครับ คงไม่มีอะไร”

“มีอะไรนี้อต ทำไมยังไม่ไปอีก เดี่ยวน้องพยาบาลคนสวยของเอ็งก็รอนานหรือ” เสียงแหลมๆ ดังแว่วมาพร้อมกับคนพูดก็โผล่หน้ามาทางด้านหลังของนี้อต แพรวาทถึงได้รู้ว่านี่คือตัวเอง “อ้าว...สวัสดิ์ครับ พวกเราเสียงดังรบกวนหรือเปล่าครับ”

“เปล่าคะ ไม่ได้รบกวนเลย” แพรวาปฏิเสธ นี้อตจึงบอกต้องว่าเธอมาถามว่ามีอะไรให้ช่วยหรือเปล่า สองคนที่อยู่ในห้องเห็นว่าเพื่อนยังยืนอออยู่หน้าประตูก็ตามออกมาดูว่ามีอะไรกัน

“ทำอะไรกัน” โปงเดินมายืนข้างๆ ตอง ประตูถูกเปิดอ้าให้กว้างขึ้นโดยธันวาเป็นคนเปิดเองและเขาก็ยืนอยู่ข้างนี้อต แพรวามองเลื่อนไปตั้งแต่ โปง ตอง นี้อตและธันวา สี่หนุ่มวงชายน้อพร้อมหน้าพร้อมตาครบทีมเหมือนพวกเขาหลุดออกมาจากในจอโทรทัศน์มายืนอยู่ตรงหน้า เธอหยุดสายตาดตรงที่ธันวา เขาอยู่

ตรงหน้าเธอ ห่างกันแค่สามก้าว!

ต้องเป็นคนบอกเพื่อนอีกสองคนว่าสาวข้างห้องมีจุดประสงค์อะไร
แพรวาไม่รอให้มีใครพูดอะไรอีก เธอเป็นฝ่ายถามในสิ่งที่เธอสงสัยขึ้นมา

“นี่มาอยู่ด้วยกันหมดเลยเธอคะ”

“อ้อ...ใช่ครับ มาอยู่ด้วยกันหมดเลย แล้วก็จะค่อยๆ ถูกโหวตออกจาก
ห้องไปที่ละคน ใครอยู่ถึงสัปดาห์สุดท้ายก็จะได้ห้องนี้ไปครองพร้อมเงินหนึ่ง
ล้านดอลลาร์” ต่องพูดจบๆ เป็นเรื่องเป็นราว แพรวาคิดตามแล้วก็ต้องขำ ไม่
ผิดจากที่เธออ่านมาจากบทสัมภาษณ์เลยที่ต้องติดรายการเรียลลิตี้มาก

“ไ้บ้่า ไม่ใช่เซอร์ไวเวอร์นะเว้ย” โป่งผลักศิระระต่องเบาๆ แล้วเอ็ด
ขณะที่นี่อดกับธันวาพลอยหัวเราะไปด้วย เสียงหัวเราะทำให้แพรวารู้สึกถึง
ความเป็นกันเองมากขึ้น เลยทำให้หายตื่นเต้นไปได้บ้าง

“ห้องของธันวันนะครับ พวกเรามาช่วยขนของ” นีตเป็นคนบอก
ข้อเท็จจริงให้กับแพรวา พร้อมกับชี้ไปที่คนข้างๆ เธอหันไปสบตากับเขา ซึ่งเขา
ก็มองเธออยู่เหมือนกัน ธันวาพยักหน้ารับว่าใช่...เขาเอง ส่วนแพรวาเมื่อ
รับทราบคำตอบแล้วว่าเป็นห้องของใครก็รู้สึกวโลกลสว่างไสวราวกับมีพลุจุด
อยู่เต็มท้องฟ้า

ผู้ชายที่เธอรู้สึกดีตั้งแต่แรกพบย้ายมาอยู่ข้างห้อง ใกล้กับเธอแค่เอื้อม
เท่านั้น!

แพรวาเก็บอาการดีใจด้วยการยิ้มๆ น้อย ขยับตัวจะเดินกลับ

“ฉันอยู่ห้องข้างๆ ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็บอกได้นะคะ”

“ขอบคุณครับ” ธันวาพูดกับแพรวาเป็นครั้งที่สองของวันนี้ เธอยิ้มตอบ
หันหลังเดินกลับเข้าห้อง ก่อนเข้าห้องได้ยินเสียงหนุ่มๆ เร่งผสมกับไล้ให้นือตริบ
ไป ดังแว่วมาจนกระทั่งประตูห้องของแพรวาปิดบังลง แต่ถ้าเธอจะหันกลับมา

มองสักนิด เธออาจได้เห็นธันวาคมของเธอจนเดินเข้าห้องไปด้วยสายตาที่ เหมือนกับมีอะไรสะกิดใจเขาขึ้นมา น่าเสียดายที่แพรวาไม่เห็นสายตานั่น

เมื่อปิดประตูห้อง แพรวาก็ถอนหายใจแล้วทรุดลงนั่งกับพื้น หลับตา คิดว่าเมื่อครู่พูดอะไรออกไปบ้าง เธอได้ยินเสียงของทุกคนเลย ได้เห็นหน้าชัดๆ ด้วย พวกเขาดูดีกว่าที่เธอเห็นในโทรทัศน์เสียอีก นोटแม้จะดูเซอร์ๆ แต่ผิวขาว ใบบนหน้าหล่อเหลา ต้องเสียงแหลมแปลกหู หน้าตาก็ทะเล้นด้วย ไปงี้ก็ดูเป็นผู้ใหญ่สมกับที่เป็นพี่ใหญ่ของวง ส่วนธันวา เขาดูคล้ายกว่าที่เธอเห็นในจอ สีเหลือง อาจเป็นเพราะในที่วิมีแสงช่วย แต่สายตาที่ฉายแววมุ่งมั่นของเขาไม่มีเปลี่ยนแปลง

แพรวากุมสองมือไว้แนบอก ขอบคุณฟ้าที่ลิขิตให้เป็นเช่นนี้ เธอเชื่อแล้วว่าถ้ามุ่งมั่นต่อสิ่งไหน หากพบทางตัน ฟ้าจะเปิดให้เห็นแสงสว่างเสมอ

เธอจะจดจำความรู้สึกอันน่าตื่นเต้นนี้ไว้ ไม่ว่าในอนาคตเธอกับ ธันวาคงอยู่ในสถานะใดก็ตาม